Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City N J 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 4. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 8-го СІЧНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 8, 1986 No. 4 VOL. XCIII.

Совєтські дипломати ведуть переговори з жидівськими організаціями в ЗСА

Вашінгтон. — У п'ятницю, 27-го грудня, газета „Вашінгтон Пост" надрукувала статтю свого репортера Джана Ґошка, який повідомив, що, починаючи з січня 1985 року, совєтські дипломати зустрічалися з представниками майже всіх великих жидівських організацій ЗСА і натякали, що Совєтський Союз можливо відновить дипломатичні відносини з Ізраїлем і весною 1986 року дозволить жидам масово виїжджати з СССР. Совєтські представники встановили контакт майже з усіми світськими і релігійними організаціями, що входять до керівної конференції президентів великих жидівських організацій ЗСА.

Жидівські організації не розголошували про ці зустрічі і почали розповідати про них лише після того, як в газеті „Ню Йорк Таймс" у четвер, 26-го грудня, появилося повідомлення про зустріч між неназваним першим секретарем амбасади СССР у Вашінгтоні і співробітником центру ім. Сімона Візенталя в Лос Анджелесі. Заступник директора центру рабин Абрагам Купер підтвердив кореспондентові газети „Вашінгтон Таймс", що ця зустріч відбулася минулого тижня, але додав: „Ми не можемо сказати, чи мова йде про дальшу кампанію дезінформації і якісь сумнівні сиґнали, чи це означає, що повинні статися реальні зміни".

За словами Дж. Ґошка, жидівські організації ЗСА відносяться до натяків совєтських дипломатів досить скептично і вважають, що мова радше йде про чергову пропаґандивну акцію, яка повинна створити краще враження про СССР і добитися поширення торгівлі з ЗСА.

Як пише Ґошко, американці винесли з цих контактів враження, що совєтські дипломати „мають досить бліде уявлення про американських жидів і вони намагаються виділити окремих людей і організації, які контролюють жидів ЗСА".

„Вони, мабуть, переконані, — сказав один американець про своїх совєтських співрозмовників, — що жиди мають величезний вплив на політику Уряду і на суспільну думку. У зв'язку з цим вони вважають, що якщо їм вдасться дізнатися, хто саме вершить жидівськими справами в ЗСА, то вони зможуть задобрити цих осіб різними обіцянками і переконати їх применшити критику совєтської політики".

В усіх випадках совєтські дипломати давали зрозуміти, що якісь зміни відбудуться весною. Але вони завжди зауважували, що все залежить від того, чи будуть поліпшуватися американсько-совєтські відносини, і взагалі висловлювалися не виразно, а здогадами. Часом вони натякали, що позитивні зрушення можуть бути досягнені завдяки тому, що Ізраїль погодиться на участь Москви і Сирії в процесі мирних переговорів на Близькому Сході. Але останнім часом СССР більше не згадує про ці умови.

Спочатку зустрічі з совєтськими дипломатами викликали в американських жидівських організацій велике зацікавлення, пише Ґошко. Спершу Москва, мабуть, думала, що нарешті знайшла підхід до найбільш впливових жидівських кіл ЗСА в особі президента Всесвітнього жидівського конґресу Едґара Бронфмана, який минулої осени двічі їздив в СССР і ніби вів переговори про еміґрацію совєтських жидів через Польщу чи якусь іншу східноевропейську країну. У вересні Е. Бронфман відвіз в Москву особисте послання ізраїльського прем'єр-міністра Шімона Переза, адресоване Міхаїлові Ґорбачову.

Хоч ізраїльський уряд офіційно заперечує повідомлення про посередницьку ролю Бронфмана, в жидівських колах ходили чутки, що він веде з СССР переговори про відновлення дипломатичних відносин між Москвою і Єрусалимом і про збільшення іміґрації. Але під час зустрічі на вершинах М. Ґорбачов не зробив ніяких натяків на збільшення іміґрації, тому на Заході зробили висновок, що на місію Бронфмана не можна покладати великих надій.

За повідомленням кореспондента газети „Вашінґтон пост" Вілляма Клейборна, ізраїльський уряд покищо не бачить ніяких позитивних зрушень і тому досить скептично відноситься до натяків совєтських дипломатів.

В ГРУДНІ ПРИДБАНО 370 ЧЛЕНІВ ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА 1,764,000 ДОЛЯРІВ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — З Організаційного Відділу УНСоюзу інформують, що секретарі та інші відділові урядовці в грудні збагатили УНСоюз на 370 нових членів забезпечених на імпозантну суму, а саме 1,764,000 долярів. Головна Канцелярія розраховувала на одержання бодай 400 аплікацій нових членів, але помимо різних заходів, не всі секретарі включилися в груднеу передконвенційну організаційну кампанію.

Найбільше нових членів, в грудні придбав учасник секретарського курсу на Союзівці секретар 461-го Відділу з Велланд, Канада, Мирон Ґрох, а саме 18 забезпечених на 128,000 долярів. Як число нових членів, так і сума забезпечення вказують, що секретарські курси є потрібні. Довголітня союзова чемпіонка Квітка Стецюк, секретарка 25-го Відділу, придбала 15 членів, а Марія Лисогір придбала до 325-го Відділу 14 членів на 105,000 долярів. По 12 членів придбали Стефан Приймак, секретар 217-го Відділу, і Петро Тарнавський, голова Філядельфійської Округи, та секретар 375-го Відділу. По 10 членів придбали голова Контрольної Комісії, голова Округи західньої Канади і секретар 445-го Відділу мгр Іван Геврик, та головний радний і голова 88-го Відділу Володимир Квас. Голова 277-го Відділу Володимир Василенко придбав вісім членів а секретарка 127-го Відділу Марія Гаравус придбала сім членів. По шість членів придбали: Юрій Оришкевич, секретар 251-го Відділу, Маріянна Сакалош, координатор братської діяльности (Відділ 269-ий), Михайло Нич, секретар 397-го Відділу, і Евстахія Мілянич, секретарка 450-го Відділу.

По п'ять членів придбали: Тарас Сливінський, секретар 59-го Відділу, Леон Гардінк, секретар 206-го Відділу, члени забезпечені на 100,000 долярів, Семен Кравець, секретар 277-го Відділу, Ярослава Зорич, секретарка 432-го Відділу, і Александер Ковальчук, секретар 460-го Відділу.

По чотири члени придбали: головний радний, голова Округи Дітройт та секретар 94-го Відділу Роман Татарський, Григорій Корбяк, секретар 146-го Відділу, голова Округи Джерзі Сіті і секретар 170-го Відділу Володимир Білик, Данута Ясінська, секретарка 287-го Відділу, Евген Макар, секретар 340-го Відділу, Михайло Дідух, голова Контрольної комісії 434-го Відділу, Стефанія Кочій, секретарка 472-го Відділу, і Микола Шпитко, секретар 489-го Відділу.

По три члени придбали: головна радна Гелен Олек-Скат, секретарка 22-го Відділу, Лев Блонарович, секретар 34-го Відділу, Андрій Кушнір, секретар 83-го Відділу, Василь Осадчук, секретар 172-го Відділу, Богдан Одежинський, секретар 216-го Відділу, Аннабеля Боровицька, секретарка 230-го Відділу, Володимир Варшона, секретар 266-го Відділу, Осип Гладун, заступник секретаря 277-го Відділу, Доця Найда, секретарка 347-го Відділу, Мирон Крамарчук, секретар 385-го Відділу, і Юрій Будерацький, голова 422-го Відділу.

Згадуючи суми забезпечення, то слід згадати, що головний контролер д-р Нестор Олесницький придбав лише одного члена, але забезпечив його на 100,000 долярів. При тому треба і це відмітити, що багато секретарів й інших відділових урядовців можна сміливо зарахувати до професійних організаторів, взявши під увагу суми забезпечення придбаних ними нових членів.

Слід відмітити працю деяких округ, а головно тих, які виконали свої квоти на 100 чи 75 відсотків. Філядельфійська Округа по традиції дальше має перше місце з придбанням найбільшого числа нових членів в передконвенційному році. Разом Округа має придбаних 306 нових членів. Округу очолює Петро Тарнавський. Друге місце з найбільшим числом нових членів зайняла Округа Ню Йорк, яку очолює Микола Хоманчук, придбавши 143 члени, а третє місце зайняла Округа Чикаґо, яку очолює Михайло Ольшанський, придбавши 126 членів.

Щодо виконання квоти на 100 і більше відсотків, то перше місце зайняла Округа Вунсакет в стейті Ровд Айленд, яку очолює Алік Худолій. Першенство Округа здобула завдяки відданій праці заступника голови Леона Гардінка, який є секретарем 206-го Відділу. Дальше ідуть Округи: Вілкс-Беррі, яку очолює Василь Стефурин, Ніягара (Канада), головою якої є д-р Богдан Долішний, і Рочестер, яку очолює головний радний Володимир Гавриляк.

Слід відмітити і це, що Ніягарська Округа є єдиною між округами Америки й Канади, всі відділи якої придбали нових членів.

На 75 і більше відсотків мають виконані свої квоти Округи: Монтреальська (Канада), яку очолює головна радна Текля Мороз, Пассейкська, голова Іван Хомко, Філядельфійська, голова Петро Тарнавський, Сиракюзи-Ютика, голова Іван Чопко, і Трой, голова Павло Шевчук.

Всім згаданим союзовцям Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу висловлює признання і подяку за віддану працю, а доказом того служить забезпечення в одному місяці на так поважну суму — 1,764,000 дол. Також Екзекутива висловлює подяку всім тим відділовим урядовцям, які придбали менше число нових членів в грудні, а навіть і одного, і тим засвідчили пошану до Українського Народного Союзу.

ВТІКАЧІ ЗІ СХІДНЬОЇ ЕВРОПИ ПРОРОКУЮТЬ КРАХ КОМУНІЗМУ

Вашінгтон. — Лідер Ради чехословацьких втікачів Їржі Котас сказав в інтерв'ю для газети „Вашінгтон Таймс", що втікачі зі Східньої Европи переконані, що їх країни можуть бути звільнені від комуністичного диктату.

„Нове покоління втікачів абсолютно не може прийняти 'статус кво' в Чехо-Словаччині", — підкреслив Їржі Котас, який в 1979 році втік з Чехо-Словаччини, коли літак, що летів з Праги до Гавани, приземлився на летовищі в Монтреалю.

„Марксизм-ленінізм живий в університеті в Берклі і в деяких гарвардських колах, але в Чехо-Словаччині він мертвий. Ми вчилися в комуністичних школах і ми знаємо про комунізм те, чого не знають інші. У нас нема ілюзій і хибних поглядів, які були у наших попередників, що втікли з Чехо-Словаччини в 1948 році", — сказав Їржі Котас.

Ї. Котас вважає, що люди, які втікли з Чехо-Словаччини багато років тому, не уявляють, як відносяться теперішні чехо-словаки до комунізму. Крім того, старі втікачі впевнені, що Чехо-Словаччину неможливо визволити без допомоги ззовні.

Ї. Котас і його прихильники, на відміну від старих іміґрантів, не приймають американського чи канадського підданства. „Ми втікли до Канади, ЗСА чи Франції лише тому, що це вільні країни. Ми тут є у вигнанні і ми боремося за звільнення своєї країни", — сказав він і додав, що так само вважають і недавні втікачі з Польщі та Мадярщини.

Ї. Котас і його прихильники часто зустрічаються з державними діячами Канади і ЗСА і переконують їх припинити всяку економічну допомогу Совєтському Союзові та іншим комуністичним країнам, бо це дає змогу їм розвиватися. Котас назвав західніх інтелектуалів „корисними ідіотами", які підходять до оцінки Заходу і Сходу, керуючись тими ж самими моральними і політичними критеріями, які пропаґують марксизм-ленінізм.

Москва зміцнює свою військову силу на Далекому Сході

Лондон. — Лондонська газета „Сандей Таймс" помістила минулого тижня статтю свого військового кореспондента Яна Метера на тему росту воєнно-морської фльоти Совєтського Союзу на Далекому Сході. Ця фльота, на думку Я. Метера, перевищила тепер північну, яка донедавна займала перше місце із своїми 466 морськими одиницями. Число кораблів далекосхідньої фльоти становить 520 кораблів, а це на 54 кораблі більше від північної.

Японські військові спеціялісти і досвідчені працівники розвідки, на яких покликується у своїй статті англійський автор, пов'язують це збільшення з тим, що в Охотському морі СССР почав розбудовувати велику базу для своїх підводних човнів, випосаджених стратегічними нуклеарними ракетами, які можуть завдавати прямого нищівного удару таки з територіяльних вод Совєтського Союзу.

Всі ці підводні човни зараховуються до зброї так званого другого удару, тобто вони, після балістичних ракет, можуть бути вжиті для знищення ЗСА.

На Далекому Сході знаходяться також два із трьох совєтських літаконосців, призначених в основному для боротьби проти повітряної фльоти ЗСА і їхніх підводних човнів. Вони тепер дуже часто випливають у Тихий океан, беруть участь в морських маневрах і викликають тривогу у прозахідних країнах в цьому районі світу. Це також свого роду психологічний тиск на заприязнені із ЗСА держави і ведення війни нервів.

„Ми дуже занепокоєні ростом совєтської морської сили в цьому районі і підготовою до війни тієї держави, яка найбільше і найголосніше говорить про мир", — заявив колишній японський амбасадор до СССР Кінія Ніізека, який тепер є президентом інституту міжнародних проблем в Токіо. Згідно з його опінією, СССР дуже дбає рпо свою безпеку, але не визнає права за другими державами робити те саме.

Я. Метер говорить у своїй добре опрацьованій і спертій на фактах статті також про американську воєнну фльоту і її морські маневри в районі Тихого океану, які викликають подив у спостерігачів. ЗСА однак не вдержують такої великої кількости кораблів на Далекому Сході чи війська взагалі. Подібні маневри фльоти ЗСА були призначені також на осінь 1985 року, але у зв'язку із женевськими розмовами між президентом Роналдом Реґеном і совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим, головне командування морської фльоти, мабуть на рекомендацію Уряду, їх відкликано.

Японія знайшлася посередині двох велитенських морських потуг і тому не дивно, що її уряд та поодинокі японські політики не тільки протестують проти збільшення совєтської фльоти, але намагаються поставити Японію знову „на ноги", тобто відбудувати мілітарну силу для власної оборони, — каже Я. Метер

Уряд Афганістану запропонував плян виведення совєтських військ

Вашінгтон. — Міністер закордонних справ Афганістану Шах Мохаммед Дост неофіційно подав заступникові генерального секретаря Об'єднаних Націй Дієґо Кордовесові плян виведення совєтських військ, розрахований на один рік.

Цей плян був представлений на переговорах в Женеві про мирне врегулювання афганської проблеми. На переговорах було досягнуто значного прогресу в таких важливих справах, як дальше існування уряду Баб рака Кармаля, повернення на батьківщину мільйонів афганських втікачів, переважно з Пакістану, невмішування у внутрішні справи Афганістану і демократичні вибори в цій країні.

Представник Державного департаменту, одобривши в загальному крок афганського уряду, сказав, що офіційна угода може бути підписана лише після погодження конкретних точок.

З'єднані Стейти, як відомо, виступили з пропозицією бути ґарантом мирного врегулювання афганської проблеми. На вершинній зустрічі Роналда Реґена і Міхаїла Ґорбачова обговорювалася і ця проблема.

Совєтський лідер підтвердив можливість виведення військ при умові міжнародних ґарантій і припинення допомоги повстанцям з боку ЗСА, Китаю, Пакістану та Ірану.

Газета „Ню Йорк Таймс" покликуючись на думку не названого речника Державного департаменту, пише, що афганські пропозиції можуть виявитися лише черговим пропаґандивним кроком. Совєтський Союз потратив стільки коштів на війну в Афганістані протягом шести років, що виведення військ повинно бути мотивоване так, щоб не постраждав престиж Кремля.

Д. Кордовес виступає в ролі неофіційного посередника між урядом Б. Кармаля і пакістанським керівництвом. Пакістан, однак, відмовляється від прямих переговорів, і цим Кабуль незадоволений. Вручивши Д. Кордовесові плян виведення совєтських військ, міністер закордонних справ Афганістану Ш. Дост зразу ж зауважив, що цей документ має неофіційний характер, і просив повернути його назад.

Ознайомившись з пляном, Кордовес негайно полетів у Пакістан. Але міністер закордонних справ Пакістану Якуб Хан повідомив, що уряд його країни буде готовий розглянути пропозицію Б. Кармаля лише після того, як вона буде офіційно підтверджена Совєтським Союзом.

Бандуристи поширюють свою діяльність

Валентин Мороз, мол. і Ліда Чорна в редакції „Свободи".

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. К.). — Здається немов з кожним роком число ентузіястів гри на бандурі та української музики зростає, зокрема на Північно-Американському континенті і це ще одне яскраве явище українського життя поза межами України. Цей ентузіязм відчуваємо постійно при нагоді публічних виступів бандуристів, які гуртують велике число молодих людей, що горнуться до науки гри на бандурі, як до чогось справді рідного та притаманного українцям.

Цей ентузіязм бачимо також серед тих, які є головними моторами цієї ділянки музичного мистецтва, і які час-до-часу відвідують нашу редакцію, щоб поінформувати про свої нові досягнення та нові пляни.

Тим разом нашими гостями були Валік Мороз, мол. адміністративний директор Товариства Українських бандуристів (ТУБ), і відома вже із своїх раніших відвідин, ентузіястка гри на бандурі член ансамблю Ліда Чорна.

У вичерпній та щирій розмові ми довідалися від В. Мороза ширше про діяльність і пляни ТУБ, яке постало у 1982 році, тепер розвиває щораз краще свою діяльність та має великі пляни на найближче майбутнє.

В. Мороз пояснює, що організація ця була заснована спонтанно молодими людьми і тому вони бажають, щоб українська громада сприйняла їх як організацію молоді, яка хоче займатися українською музикою, а зокрема бандурою. Товариство Українських Бандуристів приймає членів капель бандуристів, але також прихильників того рода музики, українців і не-українців (а таких каже наш співрозмовник є вже доволі багато). Серед цих останніх є молоді люди, які пишуть праці з музикології або студіюють українську музику та українські музичні інструменти.

Товариство нав'язало вже широкий зв'язок з іншими країнами, де існують українські бандуристи або зацікавлені грою на бандурі, з країнами Південної Америки, як і з Европою та Австралією. Досі товариство бандуристів вислало 25 обіжників і плянується такі обіжники висилати кожного місяця до усіх членів, щоб тим способом тримати тісний зв'язок, якого члени так бажають.

Крім того, як інформують молоді ентузіясти бандури, товариство збирає ноти та збірники гри на бандурі, розшукує тих, які грають на бандурі і знають непопулярні твори, щоб записати їх на стрічку і влаштовують з великим успіхом курси гри на бандурі. За два останні роки такі курси відбулися в Мюнхені в рамках літніх курсів Українського Вільного Університету і в 1985 році цей курс був акредитований на рівні всіх інших предметів.

Саме у плянах на найближче майбутнє товариства бандуристів є підготовка і переведення подібного акредитовоного курсу УВУ

(Закінчення на стор. 6)

ТОРЖЕСТВА В КАТЕДРІ СВ. ВОЛОДИМИРА

Ню Йорк. — Отець настоятель і парафіяльна рада інформують, що в неділю, 12-го січня ц.р., о год. 10-ій рано Архиєрейську Службу Божу очолить престоятель української православної катедри св. Володимира, при 160 Захід 22-га вулиця, єпископ Антоній у співслуженні катедрального Предчету. Зустріч Владики відбудеться о год. 9:30 рано Службу Божу співатиме катедральний хор під керівництвом проф. Михайла Лева Після Богослужби відбудеться концерт колядок і щедрівок у виконанні хору „Думка" під диригентурою Семена Комірного, а по концерті буде святочний обід.

У СВІТІ

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена знову зайняла різке становище до відплатних акцій проти Лівії, яка не тільки матеріяльно підтримує терористичий рух, але дає пристановище для них на своїй території і вишколює нових терористів для майбутніх підривних акцій. Уряд ЗСА погоджується, що відплатні акції повинні вести також деякі европейські країни, на територіях яких був здійснений останній замах радикальних палестинців, а не тільки сам Ізраїль, хоч терор був звернений в першу чергу проти ізраїльських інсталяцій за кордоном. Біда тільки в тому, що наприклад Італія і Західня Німеччина є тісно пов'язані економічно з Лівією і залежні від достави їхньої оливної ропи і оливних виробів. На всякий випадок президент Р. Реґен наказав деяким одиницям морської воєнної фльоти вийти з портів в Середземне море і таке потягнення дещо затривожило лівійського диктатора Муаммара Каддафі, який став погрожувати ЗСА й іншим країнам відплатними терористичними акціями.

У МАДРИДІ, БРЮССЕЛІ, ПАРИЖУ і Атенах поліція розкрила і унешкідливила пляновані арабськими терористами замахи, в більшості на ізраїльсьі і американські об'єкти та особи. Мадридська поліція зліквідувала велику кількість змаґазинованої зброї у двох помешканнях на передмісті Мадриду, власниками яких були араби. Европа взагалі солідніше забезпечується проти можливого терору, а випадки в чотирьох державах свідчать, що тамошня поліція навчилася на сумному досвіді, як боротися з терором.

ЄГИПЕТСЬКА ГАЗЕТА „Аль Аграм" повідомила, що Совєтський Союз, не зважаючи на його „мирні" заяви і публічні виступи генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова, навіть на американській телевізії, доставив для Лівії, яку тепер західній вільний світ критикує за підтримку терористичних груп, модерні протилетунські ракети типу САМ—5. Ракети мають бути розміщені на семи базах, з яких Лівія може обстрілювати літаки і кораблі далеко поза своєю територією. Газета повідомляє також, що до Лівії прибуло біля 2,000 совєтських спеціялістів, які займатимуться розміщенням ракет і навчатимуть лівійців „нового ремесла", тобто обслуги цією нищівною зброєю. Час навчання триватиме два роки. Єгипет підозріває і побоюється, що полковник Муаммар Каддафі може використати нові ракети проти розвідчих літаків, так званих АВАКС, закуплених Єгиптом в ЗСА.

САНДІНІСТИ В НІКАРАҐУА наказали закрити на неозначений час католицьку радіостанцію після того, як ця римо-католицька станція не передала кінцеворічної промови „президента" Нікараґуа Данієля Ортеґи Сааведри. Монсіньйор Бісмарк Карбалльо, директор радіостанції заявив кореспондентам, що трапилася помилка і техніки забули у певному моменті включити радіостанцію до крайової радіопрограми. На його думку не було тут жадної злої волі чи „саботажу", як твердять сандіністи, які тільки використали помилку для того, щоб закрити ще одну радіову передачу, яку слухали три-четвертих населення Нікараґуа.

В АМЕРИЦІ

КОНҐРЕС ЗСА ВИДІЛИВ 300 мільйонів дол. на купівлю нових літаків для американського Президента, який тепер користується старими літакам и типу Боїнґ-707. Один з цих літаків був побудований у 1972 році, а другий в 1962. В літаках, якими Президент тепер користується, є 59 місць, а залога складається з дев'яти осіб. В нових літаках буде 80 пасажирських місць, а залога буде складатися з 23 осіб. В них буде кабінет Президента, заля для нарад, вітальня, приміщення для гостей і повністю обладнаний медичний кабінет.

СЕНАТОР ДЖЕССІ ГЕЛМС надіслав листа секретареві Департаменту справедливости Едвинові Мізові, в якому просить звернути увагу на те, чому Адміністрація Роналда Реґена настоює на виконанні умов угоди з Совєтським Союзом про обмеження стратегічних збровнь САЛТ-2, яка не була ратифікована Сенатом. Термін дії договору закінчився 31-го грудня 1985 року. За кілька днів до цього речник Білого Дому Леррі Спікс сказав репортерам: „Політика залишається попередньою: ми жили і будемо жити за умовами САЛТ-2 і не порушимо їх". „Я прошу, щоб Департамент справедливости вияснив, чи не є порушенням законів З'єднаних Стейтів той факт, що Адміністрація вирішує те, що повинен вирішувати Сенат", — написав сенатор Дж. Гелмс секретареві Департаменту справедливости Е. Мізові.

В НЮ ЙОРКУ ПОКАРАЛИ три лікарні великими грошовими карами за брак дбайливости в опіці над пацієнтами. Кари виносять 43,000 до 50,000 дол. і є найвищими, які досі з такого приводу надано.

ДО ЛОС АНДЖЕЛЕСУ приїхала Тетяна Бартолом'ю, дружина американського інженера, яка була розлучена із своїм чоловіком від 1982 року, коли вони побралися в Москві. Вона є другою з черги особою, якій дозволили виїхати з СССР на підставі договору поміж Ґорбачовим і Реґеном у справі з'єднання розлучених родин.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Погрози малого диктатора

Дня 27-го грудня минулого року дві групи арабських терористів перевели одночасно добре заплановані і скоординовані насильницькі акти на летовищах у Відні і Римі, кидаючи між цивільних подорожних ручні ґранати й обстрілюючи їх з ручних скорострілів, в наслідок чого згинуло 16 осіб — між ними 11-літня американська дівчинка — та 117 було ранених (чотири дальші особи померли у шпиталі). Державна верхівка Америки з президентом Реґеном у проводі спершу закликали до збереження спокою і висловилася проти поквапних і нерозважних актів відплати. Але через два дні, мабуть після порозуміння з европейськими союзниками та під впливом страшного обурення всього американського суспільства, а теж під натиском докорів, що Реґен тільки говорить про конечність кари на винуватців терору, але нічого не діє, речник Білого Дому виразно дав „зелене світло" Ізраїлеві, що якщо буде певність щодо дійсних режисерів отих терористичних актів, то треба їх покарати.

В американській і всій міжнародній пресі подано швидко прерізні, досить докладні і вичерпні, відомості про авторів отих двох останніх великих терористичних актів. Найбільш допомогли зізнання двох ранених безпосередніх виконавців цього наскоку на цивільних подорожніх, що стояли перед станицею ізраїльської летунської лінії Ель-Аль та зараз сусідніми двома американськими летунськими лініями. До речі: всі виконавці нападу або згинули або арештовані. Нема сумніву, що ті терористичні напади перевела група палестинських арабів, яка відкололася від Палестинської Визвольної Організації з її головою Ясіром Арафатом і заснувала нову організацію під кермою персонального ворога Арафата, Абу Нідаля, за правдивим прізвищем Сабрі ель-Банна. Його світлина появилася в численних журналах і газетах. Англійський біограф лівійського диктатора Муаммарі Кадаффі назвав Абу Нідаля божевільним.

Організація Нідаля, що називається Революційна Рада Фатах, складається з гурту фанатиків, які переходять терористичний вишкіл або в Ірані або в Лівії, і має головну квартиру в Лівії.

І ось диктаторський володар Лівії, полковник Муаммар Кадаффі, який у 1969 році перевів успішний військовий переворот проти останнього короля Лівії Ідріса та який здобув освіту в Америці і плавко володіє англійською мовою, скликав 50-тихвилинну пресову конференцію із закордонними журналістами у столиці Лівії Тріполі, у своєму палаці, що перетворений на фортецю. Він одверто прославляв терористів, називаючи їх героями та погрожував „війною" на терені Ізраїля і Америки, якщо ті країни зважились би перевести проти Лівії збройну виправу. За коментарями тих кореспондентів — Кадаффі, зодягнений у червону сорочку і сірі штани, поводився свобідно, навіть весело, сміявся з власних дотепів і кількакратно повторював про „право", а то й „обов'язок" палестинців воювати всіми можливими способами проти Ізраїля, як окупанта колишньої арабської Палестини, і проти його протектора — Америки. Він заповів, що у випадку збройної інтервенції проти Лівії „не стане ізраїльських літаків", і „вороги Лівії повинні зрозуміти, що є мільйони Абу Нідалів", які готові посвятити своє життя у війні проти Ізраїля і Америки.

Немає сумніву, що терористична організація, що складається із фанатиків на подобу японських самогубних „камікадзе", може ще пролити багато невинної крови підкиданням сильних бомб, самогубним наїздом вантажними автами з вибуховими матеріялами та стріляниною із ручних скорострілів, що їх їм постачає Іран, СССР чи Сирія. Збройна інтервенція проти Лівії, як теперішнього головного центру міжнародного тероризму, контроверсійна головно тому, що живе на її території 1,500 американських громадян. Кадаффі виразно заявив, що ці американці потерпіли б у першу чергу. Але зрештою — чванькуватість Каддафі неповажна. Лівія — територіяльно — велика країна — кругло 680,000 квадратових миль, але всього населення там несповна 4 мільйони душ, по п'ять осіб на одну милю. Каддафі зорганізував добре узброєну армію яких 30,000 вояків, чи й більше, між ними є і 2,000 совєтських „дорадників". Але що значить така країна, оточена ворожими їй країнами, Тунісом, Чадом і Єгиптом, проти потуги американської Шостої фльоти на Середземному морі та досвідчених у боях ізраїльських збройних сил?! Муаммар Каддафі забув, що у випадку збройної інтервенції ЗСА — його режим був би зліквідований на протязі днів чи й годин. З пречисленних історичних прецедентів відомо, що коли в країні приходить до влади інша система — ті, які користувалися охороною і протекцією попередньої влади — також щезають з політичної арени. Виступ Каддафі тільки потверджує конечність покласти край цій ненормальній ситуації.

Олександер Татомир

ПЕРЕХІД НА ВОЄННУ ЕКОНОМІКУ

Не зважаючи на те, що мілітарні засоби Совєтського Союзу є могутніші, як ЗСА, зокрема коли йдеться про деякі роди далекосяжних ракет, про конвенціональну зброю, підводні судна й воєнну фльоту та інше, американський Конґрес постійно домагається зменшення видатків на оборону країни.

Саме тоді, коли Конґрес був зайнятий прийняттям додатку Ґрам-Рудман, щоб умертвити оборонний бюджет ЗСА, Михаїл Ґорбачов у промові до Верховного Совєта домагався більшої динаміки економічного й технологічного розвитку.

„Це все є частиною розвитку воєнного потенціялу і переставлення УССР на воєнну економію", — ствердила Люба Джордж у своїй цінній статті „Ґорбачов наголошує високу технологію...", що 10-го грудня ц.р., появилася в консервативному часописі „Ню Солідариті". М. Ґорбачов визначив найперше завдання совєтської політики: Посилення індустріяльної продукції, що водночас буде відповіддю на СДІ (Стратегічна оборонна ініціятива), яка менше коштуватиме та швидше стане спосібна до вжитку.

Авторка статті підкреслює, що 10-го грудня, 1985 року в кремлівському палаці М. Ґорбачов заявив американській делеґації, складеній із 400 американських підприємців буцім то Совєтський Союз не цікавиться індустріяльним експортом ЗСА, з вийнятком модерної технології та найновіших продуктів: „Нонсенсом є думати, що совєтський оробонний потенціял базується на західній техології і без неї не може розвиватися. Совєтський Союз є великою країною заавансованої технології, знаменитих науковців та інженерів і висококваліфікованих робітників..."

Далі М. Ґорбачов, розраховуючи на тупоумність американських підприємців і їхню коротку пам'ять, твердив, що теоретичні принципи ракетної техології виготовили совєтські науковці, що Совєтський Союз перший побудував експериметальні ракети, перший сконструював сателіта і перший вислав його у високопростірну подорож. Це все вможливили тамошні науковці. Вони кожної хвилини можуть це повторити...

У тенетах пропаґанди

Л. Джордж на основі останнього видання совєтського місячника „Інтернаціональні афери" для підкреслення засобів, якими диспонує УССР, інформує, що Совєтський Союз і КОМЕКОН мають понад 1,800,000 науковців і дослідників. Згідно з пляном КОМЕКОНУ, в роках 1982-84 закінчено коло 1,100 дослідних і розвиткових проєктів, включно з конструкцією понад 250 нових експериментальних машин та інструментів, 20 нових родів матерії та 110 нових технологій і технік. У статті наголошено збільшену спеціялізацію в продукції софістикованих мікроелектронічних винаходів і про те, що в 1990 р. плянується у Східньому бльоці побільшити число роботів до 200,000, а в часі п'ятирічки 1986-1990 буде потроєна спроможність модерної енергії КОМЕКОНУ: „Тотальна атомова сила теперішньої оперативної спроможности перевищує 30 мільйонів кіловатів, яка в 1990 році зросте до 100 мільйонів кіловатів".

Авторка стверджує, що Ґорбачов бажає розбудовати економію на новій базі. Це вимагає психологічних, а теж і соціокультурних змін у країні. „Все, що є безглузде і належить до пережитків мусить бути знищене". Ґорбачов закликає, щоб до психологічної та культурної зміни запрягти всі засоби масової інформації і літератури.

Воєнна машина

Зі статті Л. Джордж бачимо, що московський генсек накреслив собі пляни, щоб при допомозі всіх можливих засобів розбудувати Совєтський Союз у могутню воєнну машину, яка зуміє угробити вільний світ.

Ґорбачов зручно використав присутність 400 американських підприємців (ласих за всяку ціну, хоча б і невільничою працею в'язнів московських ҐУЛаґів збагатитися), щоб приголомшити їх совєтською технологією та небувалими осягами в науці. Він, одначе, не признався, що на його наказ тисячі московських аґентів безупинно стежать у вільному світі за різними цінними винаходами та крадуть їх, не згадав, що совєти вкрали від ЗСА тайну атомової бомби.

Ще не покінчилася голосна шпигунська афера родини Вокерів, а вже попадають в руки органів безпеки ЗСА совєтські аґенти, що за поважні грошові суми стараються набути клясифіковані документи і тайни найновіших винаходів з різних ділянок оборонної системи ЗСА.

Американський Конґрес і американські підприємці часто допомагають Москві здійснити колишнє пророкування Леніна, що західні капіталісти самі подадуть Кремлеві мотузок, аби на ньому повісили їх московські комуністи.

Чи вільний світ врешті зрозуміє, що своєю байдужістю та наївністю він промощує шлях Москві до панування над земною кулею?

Пора серйозно призадуматися над прийдешнім і енерґійно об'єднаними силами стати на захист цивілізації та культурних здобутків вільної людини!

Славен єси...

Ніч... сидять вівчарі на тихому подвір'ї,
Думками в далечінь полинули вони,
І раптом чують спів, чудовий мов молитва,
Десь з далечини несеться —
З гір в долину до оливкових кущів.
Цей спів не голосний, він не земний —
Якийсь він надзвичайний,
Він славить світ — народження когось!..
Дивись!.. Сказав вівчар —
Он зірка в небосхилі показує на Схід!...
Там мабуть народився Цар Всесвіту!...
Ходімо й ми туди, вклонімося Йому!...
Але, що понесем Тому, Кого так славлять в небі?
Ми тільки бідні вівчарі — чим нагородимо Царя?...
Ми понесем — сказав вівчар Йому ягня,
Ласкаве ніжне й тихе;
Любов свою від серця щиру,
І пісню рідну заспіваймо,
Йому на радість — втіху...
Янголи Йому співають Славу,
І честь Йому звіщають,
На небесах і на землі — мир проповідають...
Тому то й ми співаймо —
Народженого прославляймо,
І в покорі благаймо:
Просимо Тя Царю,
Небесний Володарю,
Даруй літа щасливії Нашому Господарю,
Глянь оком щирим на Україну,
Зішли їй з неба дари великі,
Не лиши й ув'язнених у тюрмах сірих,
Пішли їм щастя, даруй їм долю,
Щоб славили Тебе, вийшовши на волю!...
Дай нам в мирі жити,
Тобі угодити,
І з Тобою в Царстві Твоїм
Во вік віків жити.
Славен єси...

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Мінн.
грудень 1985 р.

СВЯТВЕЧІРНІ ЗВИЧАЇ В УКРАЇНІ

(Зібрала Мирослава Стахів)

II.

Тоді виходить і вертається з оберемком сіна і соломи. Солому розтрушує по долівці, частину сіна стелить на стіл, а другу під стіл. На сіно під столом кладе копичку заліззя, частини господарського знаряддя, а на верху сокиру так, щоб кожний міг доторкнути її ногами. Це має охороняти ноги від мозолів на цілий рік.

Кладе на столі колодку „щоб замкнути нею лихо", також ножик — охорону перед злими духами і воскову доморобну свічку.

Майже кожну хату, часом навіть ціле господарство, обкурюють ладаном, щоби захистити всю господу від „злої сили". Обкурюючи ладаном хату, господар просить: „Всякоє диханіє, що хвалить Господа, просимо до вечері".

Після цих обрядів господар сповіщає, що на небі показалася перша зірка. Починається Свят-Вечір.

Тепер його обов'язком є нагодувати худобу і запросити ще інших гостей на вечерю.

У чисту посуду набирає по три ложки кожної страви, цілу хлібину, кухлик з медом, окремо окраєць хліба та шматок овечого сала.

З відкритою головою виходить з хати і, підійшовши до собаки, говорить до нього: „Це той хліб і вівці, що ти доглядав мені цілий рік, як добре служитимеш, то на другий рік більше дістанеш". Після цього прямує до стайні.

Поставивши на порозі миску зі стравами та медом, бере в руки хліб, доторкається ним голови кожної тварини промовляє: „Благословлю тебе цим святим хлібом і закликаю на тебе добро, щоб ти звіря не боялося грому не лякалося, щоб минали тебе чорні напасті". Тоді бере кухлик з медом і маже хрестики між очима кожної тварини. У велику посуду кришить хліб, додає вечерю і сіль та ділить це між тваринами.

Тим часом біля коров'ячої стайні господиня густо посипає землю диким маком, щоб визбируючи його, відьма забула приступити до корови та відібрати у неї молоко. У деяких місцевостях перед тим самим нещастям охороняли худобу перевернутою бороною, або клали косу. Тоді відьма могла б себе поранити, ідучи до стайні. Зробивши загороду для відьми, господиня годує домашню птицю вареним зерном.

У цю ніч господарі ніжно обходяться з худобою, гладять та пестять її, бо звірі говоритимуть людською мовою між собою, то важно, щоб нічого злого не сказали про господарів. З цього ритуалу виключено свиню, може тому, що східні народи вважали її нечистою твариною, а може тому, що у Святому Письмі написано, що в них поселилися злі духи і їх ліпше не зачіпати, але якось на цей вечір придобрити.

Повернувшися в хату, господар знову забирає миску усіх страв, меді воду, виходить на двір і голосно каже:

„Морозе, морозе, йди до нас вечеряти, а як не йдеш, то не йди ні на жито, ні на пшеницю і всяку пашницю. Іди на моря, ліси, та круті гори, а нам шкоди не роби".

Потім продовжує: „Іди ти на кутю, сірий вовче, а як не йдеш, то не бери у нас ні ягнят, ні телят, ні малих поросят".

Тоді щосили гукає: „Чорні бурі та злії вітри, приходьте до нас на Святу Вечерю, а коли тепер не прийдете на дари Божі, на страви ситі, на горілки палені, то не приходьте до нас і в літі, та не робіть нам шкоди на ярині та житі".

В хаті розсіває по землі зерно мишам — „щоб їли тепер, але пізніше щоб не бушували цілий рік ані на полі, ані дома, ані ніде.

Прихід цих запрошених гостей має бути одноразовий і тільки на Свят Вечір.

Тепер господиня запалює свічку, бо як світиться свічка, то вечеряють душі. Ця свічка повинна згоріти до кінця.

Перед тим, як сісти до вечері всі промовляють за батьком молитву: „Просимо Тебе Боже, щоб і тих душ до вечері припустив, що про них ми не знаємо, що вони в лісі загубилися, у водах утопилися, в темних нетрях задушилися. Молимося Тобі Боже і за тих, про кого ніхто не знає, не згадує, а вони бідні душі цього Святого Вечора чекають. Від нас у цей вечір молитви йдуть і ці бідні душі спом'януть".

І другу молитву: „Господи, захисти худібку мою від звіря, а нас грішних від віри поганої, та від безвір'я, на росах, на водах, та на кожних переходах. Дякуємо Богові Святому, що поміг нам дочекати цих свят. Поможи Боже, їх у радості відправити і від цих за рік других дочекати".

Після молитви, господар бере миску з кутею і першу ложку підкидає до стелі, промовляючи:

Щоб ягнята стрибали,
Щоб телята підстрибували,
Щоб бджоли роїлися
та купи трималися".
А ви горобці, їджте
пшеницю всі.
Як нині не прийдете,
завтра не їмете".

Після цього повертається до господині і вітає її зі святим вечором, діляться кутею або просфорою усі присутні при столі, бажаючи собі здоров'я, щастя на цілий рік.

Заки сідати на лаву, кожний повинен здмухнути своє місце, щоби не сісти на якогось духа.

Частуються горілкою, але пиячити не вільно. Порядок страв і самі страви не всюди однакові, кожна територія притримується „свого закону".

На столі покладені дві порожні посудини з ложками, за які ніхто не сідає — одна для духів, а друга для відсутнього члена родини. До цих посудин так заговорюють: „Хай легенько гикнеться всім живим, що поза домом, а помершим пішли Боже царство небесне".

Під час вечері не можна покласти ложку на стіл, бо буде боліти спина, в потребі застромлюється її за пояс.

„Закон велить" — обов'язково з'їсти кожної страви і закінчити узваром. Повечерявши, не миють посуди і не прибирають, залишається рештки для духів. Колядують, бо народилося Боже Дитятко, не десь далеко, але таки тут в Україні.

Дітям приготовляють ве- „вечерю" для дідуся і бабуні, для повитухи і для близької родини. Принісши її, діти говорять: „Прислали мати і батько вечерю". Дітьми відсилають „свою вечерю до їхнього дому", звертаючи посуду не митою.

Цілу ніч відвідують молодші старших, колядують, дають гостинці, та приносять із собою домів. В цю

(Закінчення на стор. 6)

„Слово о Полку Ігореві" німецькою мовою

УВУ, Мюнхен. — Український Вільний Університет у Мюнхені випустив друком знамениту пам'ятку нашої старої літератури „Слово о полку Ігореві" німецькою мовою в опрацюванні Святослава Гординського.

Це видання тепер дуже актуальне, бо саме в квітні-травні 1185 року відбувся похід князя Ігоря на половців, що став темою нашої поеми. Отже, ми маємо круглу річницю цієї події — 800 років. ЮНЕСКО вже проголосило світовий ювілей „Слова", як твору російської літератури. „Слово" відоме в німецькій літературі від його перекладу Й. Ріхтером 1803 року, його перекладали ще Р. Абіхт, А. Больц, А. Лютер, Р. М. Рільке, К.Г. Меєр Г. Рааб, Н. Бавман і ін., всі, крім Маєра, як твір літератури російської. Автор книжки в передмові вияснює, що та російська традиція виробилася ще в XIX столітті, коли українська мова в царській імперії була фактично заборонена і російські дослідники мали монополь толкувати цей твір по-своєму. А втім, автор не входить тут у спори, тільки зазначає, що російські вчені вже показали свій погляд на ту поему, а тепер він покаже її з погляду українського — у зв'язку з історією, побутом, мовою і поезією території, на якій поема постала.

Відповідно до цього, надрукована праця має вступ і статті, які описують історою поеми, її автора, історичне тло „Слова", його мову і поетику та стан вивчення твору в Україні і в світі. Після цього йде ритмізований переклад поеми німецькою мовою і 28 сторінок коментарів і бібліографії. У своїй праці автор використав усі найновіші досліди над „Словом", виносячи в них свої пояснення і коньєктури. Редакційним співробітником автора була Лідія Качуровська-Крюков, а дорадниками знавець середньовіччя проф. Ганс-Фрідріх Розенфельд з Людвіґ-Максиміліян університету в Мюнхені і літературознавець д-р Вольфґанґ Дітріх. Книжка на 96 сторінок оздоблена знаменитими ілюстраціями вже покійних майстрів Я. Гніздовського і П. Андрусева та родовідною картою князів, згаданих у „Слові".

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реаґувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Володимир Сушко

ДЕЩО ПРО ПАЦЛАВСЬКУ КАЛЬВАРІЮ

Я зі зворушенням недавно прочитав згадку про Пацлавську Кальварію в „Листі з Перемишля", що його подала „Свобода" 27-го грудня 1985 року. Ця інформаця мене врадувала, бо там написано, що наш нарід, який по Другій світовій війні опинився під Польщею, не зважаючи на божевільне переслідування, гонення і нещастя, що їх вже 40 років зазнає в Людовій Польщі, далі горнеться до цього відпустового місця, щоб шукати допомоги і розради від Божої Матері.

...„Церква там зруйнована, але є фундаменти й пивниця, де був Божий Гріб, і досі стоїть липа, на якійсь була колись проповідальниця й з неї проповідував Преосвященний Йосафат Коциловський за давних часів"..., читаю в згаданому „Листі"... Стільки трагізму і болю, а рівночасно і незахитної віри в поміч Пресвятої Богородиці міститься в тих коротких словах...

Я виріс малим хлопцем в часі між двома останніми світовими війнами під Перемишлем в селі Германовичі, яке було віддалене яких 16 кілометрів від Пацлавської Кальварії. Про історію цього відпустового місця мені особисто мало відомо, а було б цікаво довідатися. Може хтось відгукнеться і напише.

Положена на високому узгір'ї, що спадало в тому місці до широкої долини річки Вігору, Пацлавська Кальварія славилася своєю чудотворною іконою Пречистої Богородиці і відпустом, що відбувався в Її честь на свято Успення Пресвятої Богородиці при кінці серпня.

Багато днів перед цим святом наше село і вся околиця жили під враженням цього відпусту. В моїй пам'яті збереглися спомини як тоді битим шляхом, що вів до Перемишля на південь, безупинно йшли групи прочан, співаючи релігійні пісні. Інші їхали на возах. Нарід ішов з далеких сторін. Мого батька сестра, селянка з Ременова із-за Львова, все вступала тоді до нас. Наш нарід і зблизька і здалека спішив тоді всіми дорогами і доріжками в сторону Кальварії.

Так було рік у рік аж до часу, коли нова границя після останньої світової війни відділила більшість нашого народу від своєї Небесної Опікунки в Пацлавській Кальварії. Але і тоді ще були одиниці, які, рискуючи, переходили через кордон. Цитую з листа одного очевидця до мене, який в 1945 році ще жив у Перемищині по польському боці і був тоді на Пацлавській Кальварії. Він пише: ...А будучи в Маковій, я їздив при кінці серпня... на Кальварію. Приїхав там тоді ще священик з Арламова. Ми там були два-три дні. Наших людей було більше як поляків, а одна жінка прийшла аж з Устрік Долішніх, тобто потайки перейшла совєтсько-польську границю. Можливо, що було таких більше, що ризикували життям або тюрмою, щоб прийти на Кальварію і помолитись перед Чудотворною Іконою Пречистої Богородиці"...

Коли поляки вигнали наше населення невдовзі після Другої світової війни, сумна доля постигла це місце. Серце корчиться від болю від того, що тоді діялося. Польський шовінізм як з боку світських, так і багатьох духовних осіб у відношенні до українців не знав меж. Після вигнання нашого народу поляки палили або розбирали наші церкви. В моєму селі місцевий польський парох із власної ініціятиви наказав знищити гарну муровану церкву, що її щойно збудовано на кілька років перед війною. З наших фелонів латинські священики шили собі їхні ризи чи бальдахими. Наші люди чи священики старалися позакопувати такі речі як чаші, євангелію, книги а навіть і ікони в скринях з думкою, що повернуться назад, — але це ніколи не здійснилося, та ті речі напевно погнили.

Знищено тоді наші церкви у більшості в селах між Перемишлем і Пацлавською Кальварією, як: Неґрибка, Германовичі, Станиславчик, Кутятичі, Княжичі, Гороховці, Береньдовичі, Сиракізці, Селисько й багато інших.

Знищено також і церкву в Пацлавській Кальварії, а до знищення причинилися тамошні оо. Францішкани, про що розповів мені інший очевидець ще в 1984 році, який приїхав з Перемишля на лікування очей. Він, був тоді принагідно на Пацлавській Кальварії. Церковця вже була розібрана, лишився ще був престол, який якась злобна людина, збезчестила... Люди, наші старі селяни, зі сльозами в очах на колінах цілували ці камені, де була наша церковця в Пацлавській Кальварії, — оповідав цей очевидець.

Тому недавній „Лист з Перемишля" у „Свободі" мене потішив, бо Пацлавська Божа Мати далі чудесно промовляє до свого народу, що ще залишився на опанованих і знищених поляками своїх рідних землях. Вона і тепер не дасть йому пропасти, так як і не дала загинути в минулому.

ПРОТОКОЛ

РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЩО ВІДБУЛИСЯ НА СОЮЗІВЦІ В ДНЯХ ВІД 4-го ДО 9-го ЧЕРВНЯ 1985 РОКУ

(2)

Звіт головного предсідника Івана О. Флиса

(Продовження)

УАКРада

Мушу признатися, що я був до деякої міри розчарований — як і деякі інші особи, з якими я говорив — тим, що не всі українські організації, які вийшли з XIII Конгресу, увійшли в склад новосформованої центральної організації, Української Американської Координаційної Ради. Чи може це була тільки реторика, якою вони користувалися на 13-му Конгресі? УНС не потребував формувати, чи належати до центральної організації. УНС має ліпший внутрішній апарат, ніж більшість центральних організацій. УНС має понад 425 Відділів, стратегічно розміщених по Америці і Канаді. УНС має багатьох відданих секретарів і членів, які палко бажають працювати для нашої громади та наших демократичних ідеалів. УНС має грошову надвишку, що рівняється надвишкам усіх українських організацій, разом узятих. УНС може розгорнути величезний вплив між українцями та американцями і канадцями. УНС покриває річні видатки друку та поширення „Свободи", якою користуються, часом занадто, українські організації для їх власних цілей. УНС не прохає ніколи й нічого для себе самого, але поширює себе самого на кожний лад для добра інших організацій, наших членів, нашої громади і нашої Української справи. Якщо так є, то не УНСоюз потребує якоїсь центральної організації, щоб до неї належати. УНС став членом УАКРади тільки тому, бо бажав підтримати аспірації громади на демократичну репрезентацію.

Не зважаючи на ці факти, Український Народний Союз завжди, як і тепер, уважав і уважає за свій обов'язок працювати для української громади і тісно співпрацювати з іншими для добра наших братів і сестер українців у їхній боротьбі за волю і незалежність.

Я думаю — і я певний, що це потвердять усі „невтральні" організації — що їхнє місце є в нашій спільній центральній організації, в Українській Американській Координаційній Раді. Це факт, що колишній УККА в теперішньому часі об'єднує організації і тільки організації одного політичного угрупування, натомість Українська Американська Координаційна Рада об'єднує організації різних політичних і громадських течій — з різних верств нашого життя.

Маємо надію, що наша Рада вкоротці стане об'єднуючою силою як центральна організація, бо наша українсько-американська громада справді потребує такого об'єднуючого всіх центрального тіла.

УНС І УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА

УНС, як член Української Американської Координаційної Ради, грав провідну ролю у формуванні політики цієї української американської центральної організації. Для УАКРади не було легким завданням організувати та виконувати громадську політику, якою пишалися б усі українські американці. УАКРада виконала своє зобов'язання щодо Світового Конгресу Вільних Українців за 1984-ий рік. Вона більше ніж виконала своє зобов'язання відносно анти-русифікаційної маніфестації, що відбулася у Вашінґтоні 16-го вересня 1984.

УНС і УАКРада стали членами Крайового Громадського Комітету для відзначення 1000-річчя Християнства в Україні, оформленого недавно на прохання Митрополитів Католицького і Православного віровизнань. УНС виконує прикладну службу українській американській громаді, у протилежності до тверджень речника УККА, що Союзи вже не виконують корисної служби для громади.

ЗАГАЛЬНЕ

Як головний репрезентант УНС, у виконуванні своїх обов'язків я мав повну співпрацю з боку інших членів Головного Екзекутивного Комітету та Головного Уряду.

Я відвідав майже всі Округи УНС, репрезентуючи Головний Екзекутивний Комітет на зборах Окружних комітетів. Звіти про ці мої згадані відвідини появилися друком у „Свободі".

Мене поінформовано, що УНС є на порозі компютеризації. Із зменшуванням нашого штабу двомовних працівників, можливо, що компютеризація стане нашою спасенною альтернативою.

Ми могли б охоче порівняти кошти ведення і праці УНС із такими коштами подібних інших братських організацій. Тоді ми здали б собі справу з того, що Головний Екзекутивний Комітет мудро і добре виконує свою владу у щоденних справах УНС та не розсіває безтурботно будь-що із фондів, що їх УНС закумулював протягом минулих 90 років, але навпаки, кожного року додає значну суму до нашої закумульованої резерви, щоб забезпечитися на „чорну годину".

На передконвенційний для УНСоюзу 1985-ий рік ми повинні схвалити такі завдання для виконання перед нашою Конвенцією в 1985-му році:

1. УНСоюз мусить негайно найняти кваліфікованого організатора, щоб можна було плянувати і зорганізувати побажаний професійний Організаційний департамент, який повинен почати свою працю 1-го липня 1986 р., чи раніше.

2. УНС мусить довести до завершення будову на Союзівці відповідних приміщень для сеньйорів УНС та для працівників Союзівки. Обидві будови вже давно повинні бути готові.

3. УНС мусить продовжувати свій фінансовий ріст, як це було в останніх кількох роках. Фінансова стабільність УНС ґарантує таку стабільність цілої нашої громади.

Фінансово УНС росте. УНС мусить припинити річні втрати в членстві. Маємо надію, що новий Організаційний департамент, який ми плянуємо встановити довкола професійного організатора, що його ми задумуємо найняти, буде відповіддю на цю нашу 15-літню проблему. Крім професійного головного організатора, буде ще потреба на деяку кількість спосібних продавців забезпечення, з досвідом, чи без нього, щоб у той спосіб оформити рямки Організаційного департаменту, який разом та при допомозі наших теперішніх секретарів і організаторів цілком певно припинить довгий період неґативних членських тенденцій.

УНС стоїть, як це було протягом минулих 91 років, на солідному моральному ґрунті, що є найважливіше. УНС не прохає матеріяльної допомоги. Він спроможний дати таку допомогу іншим. УНС безсумнівно продовжуватиме так чинити і в майбутньому і це майбутнє є запевнене, якщо кожний і кожна з нас, членів Головного Уряду УНС і всіх членів УНС, стоятиме на сторожі наших прав і привілеїв, як і прав та привілеїв нашої українсь американської громади.

UACRADA

I must confess that I have been somewhat disappointed, as have been other people I have spoken to, in not seeing all of the Ukrainian organizations that walked out of the XIII Congress in the new central organization formed, the UACRada. Or was that just rhetoric that they used at the 13th Congress?

The U.N.A. did not need to form or belong to a central organization. The U.N.A. has a better internal apparatus than most organizations. U.N.A. has more than 425 Branches strategically placed throughout America and Canada. U.N.A. has many devoted secretaries and members who are most anxious to work for our community and our democratic ideals. U.N.A. has the monetary surplus commensurate to the surplusses of all of our Ukrainian organizations put together. U.N.A. can bring to bear tremendous influence among Ukrainians and Americans and Canadians. U.N.A. pays the annual operating cost of printing and disseminating Svoboda which is used, sometimes excessively, by our Ukrainian organizations for their own purposes. The U.N.A. never asks for anything for itself and extends itself in every way for the benefit of other organizations, our members, our community, and our Ukrainian cause.

If that is so, it is not the U.N.A. that needs a central organization to belong to. The U.N.A. became a member of UACRada strictly because of its desire to support community aspirations for democratic representation.

Notwithstanding these facts the Ukrainian National Association has always considered, as it does now, its duty to work for the Ukrainian community and cooperates closely with it for the benefit of our brothers and sisters Ukrainians in their struggle for freedom and independence.

I believe, and I am sure that it would be confirmed by all "neutral" organizations, that their place is in our common central organization — The Ukrainian American Coordinating Council. It is a fact that the former UCCA at the present time unites organizations of only one political grouping, whereas Ukrainian American Coordinating Council unites organizations of various political and community streams — from different walks of our life.

We hope, that our UACRada will soon become a unifying force as a central organization, because our Ukrainian American community indeed needs such one unified central organization for all Ukrainian Americans.

U.N.A. AND THE UKRAINIAN COMMUNITY

The U.N.A., as a member of Ukrainian American Coordinating Council, has been playing a leading role in formulating the policies of this Ukrainian American central organization. It has not been as easy task for the UACRada to organize and follow a community policy of which all Ukrainian Americans would be proud. UACRada fulfilled its obligation to the World Congress of Free Ukrainians for 1984. It has more than performed its obligation toward the Anti-Russification Manifestation held in Washington, D.C. on September 16, 1984.

The U.N.A. and UACRada have become members of the 1000 years of Christianity in Ukraine National Committees formed recently at the request of the Metropolitans of the Catholic and of the Orthodox faiths. The U.N.A. is performing exemplary service to our Ukrainian American community, contrary to the affirmations of an UCCA big wig that Fraternals no longer perform a useful function for the community.

GENERAL

As chief representative of U.N.A. I have received full cooperation from other members of the Supreme Executive Committee and the Supreme Assembly in the performance of my duties.

I have visited almost all of U.N.A. Districts, having represented the Supreme Executive Committee at the District Committee meetings. A report on my visits has appeared in the SVOBODA.

I am informed that the U.N.A. is on the threshold of computerization. With our bi-lingual staff everdiminishing, perhaps computerization will be our saving alternative.

We could readily compare the costs of operating our U.N.A. with the costs of operating other comparable fraternals. We would then realize that the Supreme Executive Committee is prudently and efficiently exercising its authority over every day U.N.A. affairs and does not carelessly dissipate any of the funds that have been accumulated by U.N.A. during the past years, but on the contrary, adds annually a goodly amount to our unencumbered reserve to provide for a "rainy tomorrow."

For 1985, U.N.A.'s pre-convention year, we should adopt the following as our objects of fullfilment before our 1986 Convention:

1. The U.N.A. must immediately retain a qualified organizer so that a desired professional organizing department may be planned and organized, which department is to commence operating on or before July 1, 1986.

2. The U.N.A. must bring to completion construction at Soyuzivka adequate quarters for U.N.A. Seniors and for Soyuzivka employees. Both projects are long overdue.

3. The U.N.A. must continue its financial growth as it has the last few years. U.N.A.'s financial stability guarantees the stability of our entire community.

Financially the U.N.A. is growing. The U.N.A. must put a stop to its annual loss in membership. It is hoped that the new organizing department which we plan to build around the professional organizer we intend to retain, will be an answer to this 15 year old problem. Besides a professional main organizer there will be a need for a number of able insurance salesmen, with or without experience, in order to form a skeletal organizing department which department, together with the help of our present secretaries and organizers, will surely end our long period of negative membership tendencies.

The U.N.A. stands, as it did during the past 91 years, on solid moral ground which is most important. The U.N.A. asks for no material aid. It is able to render material aid to others. The U.N.A. undoubtedly will be able to continue to do so in the future, which future is assured provided all of us, the members of U.N.A. Supreme Assembly and all U.N.A. members, will stand guard over our rights and privileges as well as over the rights and privileges of our Ukrainian American Community.

Звіт заступника головного предсідника д-ра Мирона Куропася

As in the past, I have divided my annual report into four sections:
1) UNA activities
2) Community activities
3) Impressions
4) Recommendations

UNA Activities

During the past year, I participated in:

1. Three Supreme Executive board meetings in Jersey City.

2. Three UNA district committee meetings in Chicago.

3. A special UNA Supreme Assembly meeting in Jersey City last January.

4. The U.S. Senate hearings regarding S. 2456 on August 1. Representing the UNA, I testified on behalf of the Ukrainian Famine Commission bill at the request of my old friend Senator Charles Percy.

5. The Ukrainian Baptist convention in Minneapolis last September. This was the third time I represented the UNA at a Ukrainian convention and as always, I was warmly and graciously received. Our Baptists are a wonderful group of people who truly care about the UNA and its future. We should continue to work with them as closely as possible.

6. The Russification Protest in Washington, D.C. last September. I had the honor of delivering the major address in English at the Shevchenko Monument.

7. The UNA 90th anniversary dinner dance in Youngstown, Ohio on September 29. Organized by Estelle and Eugene Woloshyn and a dynamic committee of UNA'ers, the affair attracted some 300 local UNA supporters. I had the pleasure of delivering the main address.

8. The UNA 90th anniversary banquet in Chicago on September 30. Under the leadership of banquet chairman John Gawaluch, a hard working committee organized one of the nicest UNA affairs Chicago has ever seen. Supreme President John Flis and Supreme Vice-Presidentess Gloria Paschen were the main speakers while I had the good fortune to serve as the master of ceremonies. It was during this banquet that President Flis presented Senator Charles Percy with the UNA's first annual "Humanitarian Award."

9. The 50th anniversary of the Ukrainian National Youth Federation of Canada in Toronto, Ontario last October.

10. The crowning of "Miss Soyuzivka" at the UNA Estate last January.

11. A UNA meeting in Los Angeles where I also had the pleasure of showing the UNA film "Helm of Destiny". The meeting was arranged by Mr. Nicholas Medvid, a man who can help us tremendously in California once we decide to take this increasingly Ukrainian area of the country seriously.

Community Activities

My other activities on behalf of the Ukrainian American community included:

1. Serving as president of the St. Nicholas Cathedral School board in Chicago, Illinois. The highlight of my work this year was a dinner dance organized in cooperation with the St. Nicholas Parent Teachers Organization which netted some $31,000 for the school.

2. Serving as National Ethnic Liaison for Americans for Human Rights in Ukraine (AHRU). The highlight of my work this year was obtaining the support of the American Jewish Committee, the Polish American Congress, and a number of other ethnic organizations for the Ukrainian Famine Commission bill. David Roth and Dr. John Kromkowski testified on behalf of the bill during hearings held in the House of Representatives.

3. Serving with my wife Lesia as a coordinator of a Ukrainian Marriage Encounter community in the Chicago area.

4. Serving as chairman of Ukrainians for Percy.

5. Authoring some 30 articles for the *Ukrainian Weekly* in my bi-weekly column "Faces and Places." One of the many joys of writing the column is getting to know Supreme officers like Andrew Jula better. Andy helped me tremendously when I visited Ambridge, Pa., last summer.

Impressions

As always, we can be thankful for the *Ukrainian Weekly*, which continues to surpass its own standards of excellence, and Soyuzivka, which is beginning to show signs of improvement. As I mentioned in my last annual report, however:

1. We still have not implemented any of the six goals established by the Supreme Assembly in September of 1982. The Ballew Report is all but forgotten and we're back to doing "business as usual" in Jersey City.

2. We have made no progress in expanding our fraternal benefits program as recommended by our Supreme Assembly for the past three years. We don't even have a fraternal coordinator.

3. We have yet to institute a market survey of our community to determine where our greatest potential lies. We know that we have relatively few members between the ages of 21 and 49 and still we have done nothing to assess their needs. How can we hope to sell to a clientele about whom we know so little?

4. We have no long term goals. We seem to be operating from year to year blissfully oblivious to recent trends in the marketplact.

5. We still haven't developed a corporate purpose which can help us compete during the 1980's. We were able to meet the needs of our community 90, 50, and even 20 years ago. But what about today? What about tomorrow?

There are, of course, more mundane problems which I could mention such as the perennially unresolved situation with the film "Helm of Destiny", the yet to be defined role of the Ukrainian American Coordinating Council, and other matters which I hope will come before this assembly during this session.

Recommendations

Like last year, I have but one recommendation. In fact, it's the same recommendation. WE NEED TO SERIOUSLY THINK ABOUT OUR FUTURE GROWTH AND DEVELOP A LONG TERM PLAN. NOW. THIS WEEK. If we do nothing else, this year's session will be the best I've attended in 23 years on the Assembly.

Завваги головного директора для Канади сенатора Павла Юзика

Хочу вибачитися, що не був присутнім на Річних Нарадих Головного Уряду УНСоюзу минулого року. В той час мої обов'язки в Сенаті були сильно збільшені напередодні федеральних виборів, що були проголошені при кінці червня. Прогресивна Консервативна Партія виграла ці вибори величезною більшістю 4 вересня 1984 р., і тепер становить новий уряд. Бивши членом цієї партії, моя праця тепер багато тяжча. Виглядає, що цього року знову не буде мені можливо брати участь у нарадах Головного Уряду. Все таки тепло вітаю всіх головних урядовців УНСоюзу і бажаю добрих успіхів у нарадах.

Для інформації про положення УНСоюзу в Канаді представляю фінансові звіти за останні чотири роки, що їх подає Department of Insurance, Canada... required from Fraternal Benefit Societies.

Year	Branches	No.of Policies	Life Ins.	Sickness/ Accident	Surplus Income
1981	64	6,816	$11,773,087	$1,370,000	$513,000
1982	64	6,598	11,542,259	1,323,000	559,000
1983	64	6,269	11,219,000	1,295,000	612,000
1984	64	6,167	11,620,000	1,309,000	781,000

З цієї таблиці можна бачити, що членство УНС в Канаді поволі зменшується, асекурація в 1984 р. дещо збільшилася, а надвишка постійно збільшується. Надвишка йде до ЗСА і з неї мала користь для Канади; вона могла б заплатити не тільки адміністрацію, але також за відповідний будинок з канцелярією, що потрібні для Канади, за організаторів, за альманах, і т.п., щоб краще розвинути братську працю в Канаді.

Я бажав би, щоб Головна Екзекутива ставилась більше позитивно до потреб УНСоюзу в Канаді, що є окремою державою та в якій обставини є інакші, як у ЗСА, і до яких треба пристосовуватися. Я переконаний, що якби Головна Екзекутива УНС старалася розуміти канадських українців, то легше було б здобути членство і вести союзову працю для добра українців у наших державах і для добра цілого українського народу.

Пишу ці річні звіти для Головного Уряду вже 15 років. Канадське Представництво все ставило вимоги для поширення союзової праці в Канаді, але його впливи були мінімальні, бо воно не мало визнаних прав і належних фондів.

Я вважаю, що для кращого розвитку УНСоюзу в Канаді повинна бути Канадська Дирекція, яка була б під юрисдикцією Гол. Екзекутиви. Ця дирекція мала б мати канцелярію і відповідний бюджет на окремому банковому конті в Канаді. Канадська Дирекція відповідала б за всю діяльність УНСоюзу в Канаді, звітуючи регулярно Гол. Екз. і на конвенціях.

На 28-ій конвенції УНСоюзу я вніс у цій справі доповнення до Статуту УНС в англійській мові, що я подав у своєму звіті за 1983-ій рік. Я представив слідуючий внесок, його конвенція прийняла одноголосно, і який є правосильний згідно з Robert's Rules of Order:

> Конвенція УНС удобрює назначення спеціяльного комітету з слідуючих осіб: П. Юзик, Б. Зорич, І. Геврик, У. Дячук, Н. Олесницький для формуляції поправки до статуту у справі створення Дирекції УНС у Канаді й її функції, яка мусить бути одобрена Головним Урядом восені 1982, щоб була включена в статут УНС в якнайскорішім дозволяючім часі.

Ця справа була дискутована і рішено, щоб відложити її до часу, коли вірішиться справа злуки з Українським Братським Союзом. Ця злука тепер не є актуальна. Отже треба відновити згадану поправку, щоб негайно стала частиною статуту УНСоюзу, як було схвалено на 28-ій конвенції.

Звіт заступниці головного предсідника Ґльорії Пашен

Nineteen hundred and eighty four was an extraordinary year for the Ukrainian National Association. It was the year that the largest, strongest and most prestigious Ukrainian organization celebrated it's ninetieth year of exsistence. The report of my activities during that year, shall be separated into the following catagories: 1) National Representations; 2) Local Representations; 3) Conclusions.

A greater part of my National representations took place outside the Chicago area. On Saturday September 15, 1984, the Supreme Executive held a meeting at the Twin Bridges Marriott in Washington D.C. It was a normal business meeting similar to those held in Jersey City, with the exception that, meeting in Washington made it possible for all the Supreme executive members to attend the celebration of the 20th anniversary of the establishment of a Shevchenko Monument in Washington, D.C. I attended the program at the Monument site, took part in the demonstration march to the Soviet Embassy and later attended the concert at Kennedy Center.

On October 6, I traveled to Columbus, Indiana, to attend their "first ever" Ethnic Fair. Columbus, Indiana, is a very easy place to miss. Located just off Interstate sixty-five about fifty miles south of Indianapolis, it looks, at a glance, like any other small midwestern town. Columbus, with it's thirty-two thousand inhabitants, has become an architectural mecca, and has helped put American architecture on the map. It boasts of fifty new buildings, all designed by some of the most noteworthy and internationally renowned architects of the last half century. Saarinen, Weese, Warnecke, Pelle, Meier, Peiand Roche, all have designed building, in Columbus. I mention this because I want to convey to you, the idea that though the community is small compared to Chicago and New York, it's attitudes are progressive and cosmopolitan. A genuine need to learn about the non-Anglo-Saxon minority living there motivated the city council to sponsor an ethnic fair. On Friday nite, a program of ethnic songs and dances was presented by the Bonevolks Dance Co. from Ball State University, in Muncie, Indiana. Surprisingly, with *no* Ukrainians in the group, the dances and costuming were authentic and correct in every

respect. The group was thrilled when they heard from a "genuine" Ukrainian, that they were good, and who appauded their performance. The following day, I was invited to the ncil Chamber where I met the Mayor and was introduced e Council. They were very appreciative of our involvement nade every effort to show it. Nineteen Nationalities took rt in the fair. The Ukrainian Booth had the usual artifacts, wheat, costume, publications and Easter Eggs, that attracted a lot of comment. People were interested in the Ukrainian story. The location of Ukraine, it's mineral wealth, it's place in the political world, the famine of '33, all provoked long and serious discussions with many of the inhabitants. A number of people who took notes during the discussions, identified themselves as members of academia, who said they were going to use the information gained to stimulate discussion in their classrooms.

The year-long celebration of the ninetieth Anniversary started in Shamokin Pennsylvania in February of 1984 and continued throughout many localities until it concluded in Florida in 1985. The Chicago Committee to celebrate the ninetieth Anniversary of the Ukrainian National Association, chose September 30, 1984 for it's festivities. The celebration started early on Sunday morning, with seven Churches in the areas, Catholic, Orthodox and Baptist all saying Mass and praying for the membership of the Association. At the services, Pastors delivered greetings and led the faithful in singing Mnohaya Lita. Later at the prestigious Westin Hotel, an elegant banquet was held and attended by over three hundred people. Bishops from the Ukrainian Catholic and Ukrainian Orthodox Churches were in attendance, as were a dozen other Clergymen from various Ukrainian Churches in the area. President John Flis brought greetings from the Supreme Executive. Former Senator Percy, a good friend of Ukrainians, joined in the celebration; Representatives from Civic and Social organizations extended their greetings, and after a short but enjoyable artistic musical interlude, I delivered an address on the growth of the Ukrainian National Association in Chicago during the past 90 years. Later various area secretaries were honored for longevity of service, or for their exemplary dedication in building membership.

On October 13, 1984 I attended a banquet of the Ohio State Fraternal Congress in Cleveland, Ohio, where the outgoing President of that group, Mr. Taras Szmagala, officially turned the gravel over to the new president. Terry was honored for his contribution to the organization, and my remarks reflected our pride in him. The artistic program with a Ukrainian theme, put together by Terry for the occasion was exceptional and very well received by the audience.

On October 20, I flew to Buffalo New York to address the U.N.A. regional meeting at the Ukrainian Home there. Attendance was excellent, indicating much interest in U.N.A. and it's activities.

Six members of the Supreme Executive were present at the Ninetieth Anniversary celebration of the U.N.A. in Toronto, Canada, and I was one of them. Those festivities took place on October 28, 1984.

When Mr. Odezynsky of Philadelphia died in November, I traveled there to attend his funeral. It was a sad journey but gave me an opportunity to say farewell to a staunch U.N.A. supporter and friend.

I attended an executive meeting in Jersey City in November and an extraordinary meeting there in January 1985. Since that meeting I have been trying to plan future activities with the National Sport committee.

In July I attended the annual picnic held by Branch 237 in the southern suburbs of Chicago, and the Festival of St. Andrews Ukrainian Orthodox Church in Bloomingdale, Ill.

In November, I was invited to deliver an address at the seventy-fifth anniversary celebration banquet of Branch 259, in Burbank, Illinois. Branch 259 is one of the oldest branches established on the south side of Chicago, and remains one of the most active and involved Branches in the U.N.A.

I attended the Wake of Edwin Blidy, secretary of Branch 237, Ss. Peter and Paul, in Chicago. We had worked closely on several committees and became trusted friends. He had been Treasurer of the U.N.A. District Committee for a number of years, and earned the respect of all the committee members.

In addition to all of the above, I carried out my function as secretary of Branch 125 and enrolled eleven new members in the past year. I don't know whether it was because I was vice-president or secretary of a branch, that earned me the call that sent me to the home of a U.N.A.'er, to check on her when she did not respond to repeated phone calls from her friends. In the spirit of Fraternalism, I went to her home and found her dead, and stayed with her until the authorities and her family were able to arrive hours later.

If you were to ask me which activity of the past year was most important, most productive and most rewarding- in a flash-I would have to say, the trip to Columbus, Indiana. The U.N.A. gained no new members from my trip there. There were no press releases marking the happening — yet, I feel as though I had made countless friends for Ukrainians. People came to the fair with open minds, to learn something new, and learned about Ukraine and Ukrainians. American newspapers made them aware of the famine in Africa, but, they had never been told about the terrible famine in Ukraine. They were shocked and horrified when they realized the pattern of Soviet treatment of people they try to subjugate. The people I talked to, now know that not all the people living in the Soviet Union are Russians; They now know that the Holocaust did not involve only Jews; They now have a somewhat better understanding of U.S. relations with the Soviets.

All I did was tell them a story; Our true story. I feel it fell on fertile ground, and must be repeated everywhere, at every opportunity.

Звіт головного секретаря Володимира Сохана

На початку цього звіту за 1984 рік слід згадати тих наших секретарів Відділів УНСоюзу, які відійшли від нас у вічність та які своєю відданою працею на відповідальних постах заслужили собі на цю останню подяку і пошану від нас усіх, членів Головного Уряду та всього членства УНСоюзу. У світовому часі прорідилися ряди тих, які служать вірно членству УНСоюзу та нашій українській громаді і ці болючі втрати, згідно з прийнятим звичаєм, вичисляю тут, подаючи їхні імена, прізвища та числа їхніх Відділів:

Ред. Константин Мельник — секретар 18-го Відділу, Володимир Пеп'юк — секретар 67-го Відділу, Ольга Мамрич — секретарка 119-го Відділу, о. Іван Зазворський — колишній секретар 147-го Відділу, Іван Одежинський — колишній секретар 153-го Відділу, Едвін Блідий — секретар 220-го Відділу, Іван Іваник — секретар 234-го Відділу, Михайло Маєр — секретар 247-го Відділу, Микола Басараб — колишній секретар 281-го Відділу, Василь Цюпа — секретар 325-го Відділу, Григорій Кісіль — колишній секретар 336-го Відділу, Архиєпископ Марко (Іван Гундяк) — колишній секретар 342-го Відділу, Золодимир Ґвязда — секретар 376-го Відділу, інж. Осип Бакай — колишній секретар 430-го Відділу, Богдан Зорич — секретар 432-го Відділу, та Франко Стахів — колишній секретар 458-го Відділу.

Особлива згадка серед пошанованих покійників належиться Богданові Зоричеві, який був передовим організатором нових членів, головним радним, заступником головного предсідника для Канади, почесним членом Головного Уряду та до кінця свого трудолюбивого життя директором Канадської Канцелярії УНСоюзу, як також Іванові Одежинському, який був одинм із найкращих організаторів нових членів та довголітнім головним радним УНСоюзу.

Вічна їм усім пам'ять!

Нашою найбільшою турботою є підшукування на місця тих, які відійшли, нових відданих союзових діячів, бо на плечах наших секретарів Відділів лежить увесь тягар нашої братської, забезпеченевої та громадської праці. Ми завжди високо оцінювали важливу ролю цих наших союзових діячів у терені, і тому стараємось кожночасно допомагати їм у їхній муравлиній праці для нашого членства, нашої установи і нашого народу. Вважаю своїм обов'язком скласти секретарям Відділів тут на початку звіту подяку за їхню жертвенну та віддану працю, як також за гарну співпрацю з нами в Головній Канцелярії.

Праці, які належать до обов'язків і відповідальностей головного секретаря УНСоюзу, виконує разом зі мною штаб службовиків Рекордового Відділу. Виконують їх вони солідно і справно. Тому цьому нашому „тімові", який я очолюю, але також з гордістю зараховую себе його членом, складаю подяку за совісне сповнювання обов'язків кожного члена „тіму" та за прикладну взаємну братерську співпрацю. Поіменний список цих службовиків Рекордового Відділу подаю за роками служби: Стелла Раєн, Меланія Мілянович, Ярослава Левицька, Іванна Коць, Михайло Юзенів, Діонізій Смотрич, проф. Павлина Данчук, Богуслава Поліщук, Марія Шевчук, Стефанія Мазуркевич, Ірина Худьо, Марія Завійська, Анна Малиновська і частинно затруднений Володимир Гончарик. У звітовому часі перестали працювати в Рекордовому Відділі Ольга Парубчак, яка відійшла на пенсію, та Дануся Ясінська, яка стала матірю і взяла безплатну відпустку.

На цьому місці хочу скласти подяку за дружню співпрацю членам Головного Екзекутивного Комітету, редакторам „Свободи" та „Українського Тижневика", співробітникам у Головній Канцелярії та Видавництві і членам Головного Уряду.

Наша забезпеченева служба

Наша забезпеченева служба членам - власникам біля 80,000 грамот включає такіж важливіші праці: перевірка та оформлювання аплікацій на нові грамоти забезпечення і видача на їх підставі цих нових грамот; вдержування картотек усіх грамот забезпечення і виготовлювання із цих картотек IBM виказів членів по Відділах та повідомлень про платність вкладок; оформлювання змін кляси та суми забезпечення членських грамот, змін прізвищ та спадкоємців на грамотах, як теж змін пляну платности вкладок; вдержування евіденції про час виплати дозрілих вивінувальних грамот, час закінчення платности вкладок, як теж про час вигаснення важности грамот термінового та акцидентового забезпечення; обчислювання винагород за приєднування нових членів та нагород предсідникам і касирам Відділів; висилка секретарям Відділів членських відзнак і платничих книжечок, як також усіх друків і формулярів, потрібних для відділового діловодства; виготовлювання і висилка аплікацій на допомоги, повідомлень про дозріння до виплати вивінувальних грамот, повідомлень про закінчення платности вкладок і повідомлень про дати вигаснення важности грамот; обчислювання і висилка аплікацій на виплати грошових зворотів та висилка заяв на виплати посмертного; вдержування всіх документів і картотек забезпечення членів та виготовлювання місячних і річних звідомлень, як таож річних звітів для забезпеченевих урядів; протоколування засідань Головного Екзекутивного Комітету та Головного Уряду і проголошування звітів членів Головного Уряду та рішень (резолюцій і рекомендацій), як теж удержування протоколів Конвенцій; поладнування із забезпеченевими урядами у порозумінні з актуаріями справ аплікацій і грамот забезпечення та виготовлювання таблиць вкладок і зворотних вартостей; ведення листування у всіх цих справах, які належать до обов'язків і відповідальностей головного секретаря.

Важливу ролю у нашій забезпеченевій службі відограє листування із секретарями Відділів, поодинокими членами та кандидатами в члени УНСоюзу. Тому і присвячуємо цьому листуванню багато часу та особливу увагу. В наших листах ми даємо інформації та поради, потрібні секретарям Відділів у виконуванні їхніх завдань — обслуги членів та приєднування нових членів, чи підвищення суми забезпечення членів. Ми теж у цьому листуванні стараємось допомогти секретарям Відділів у приєднуванні нових членів та пишемо часто листи до кандидатів у члени. Зокрема важливим є у нашому листуванні показати членам та кандидатам у члени нашу професійність у життєвому забезпеченні та доказати, що УНСоюз дає своїм члоенам далеко більше, як саме забезпечення, коли порівнювати його із комерційними забезпеченевими установами.

Щоб постійно поліпшувати нашу забезпеченеву службу членам, ми стараємося впроваджувати у нашому діловодстві зміни та модернізацію, щоб так поборювати конкуренцію комерційних забезпеченевих підприємств. Тому ми разом із актуаріями та фахівцями життєвого забезпечення працюємо над проєктами різних змін, поліпшень та нових плянів кляс забезпечення, про що буде більше інформацій в іншому розділі цього звіту.

Вишкільна праця

В ділянці життєвого забезпечення приходиться нашим секретарям Відділів та організаторам поборювати дуже сильну конкуренцію аґентів комерційного забезпечення, які проходять спеціяльні вишколи та мають великий досвід у цій їхній зарібковій професійній праці. Тому ми ставимо сильний наголос на фахове знання життєвого забезпечення, яке одиноке може запевнити організаційні успіхи наших секретарів Відділів та організаторів. У наших курсах для професійного вишколу секретарів та організаторів ми стараємося дати учасникам курсів зброю для поборювання конкуренції комерційних установ, подаючи докази повновартісного нашого життєвого забезпечення та докази додаткових користей, що їх дає членові забезпечення в УНСоюзі.

У звітовому часі були влаштовані три курси для секретарів та організаторів, на які запросив мене, як викладача, організатор цих курсів головний організатор УНС Степан Гавриш. Це був цілотижневий курс у червні 1984 року на „Союзівці" із участю 40 курсантів, та два одноденні курси: в березні 1984 року в Рочестері і в квітні 1985 року в Лігайтоні. Здобутки нових членів після центраьлного курсу на „Союзівці" та пожвавлення організаційної праці у Рочестері після одноденного курсу виказали, що учасники курсів набули чимало знання на курсах і потвердили це своїми успіхами. Висліди курсу в Лігайтоні покажуться вкоротці, коли побачимо успіхи праці цих курсантів.

До вишкільної праці треба зарахувати листування із секретарями Відділів, зокрема листування з новими секретарями, які ще не були на курсах, як також телефонічні розмови, чи навіть зустрічі з ними поодиноко. Як курсів, так і листування, зустрічей і розмов не може бути ніколи забагато. Їх треба більше і в цьому напрямку ми будемо робити всі можливі старання та заходи.

Вдержування документів і протоколів та ведення обліку членства

До статутових обов'язків головного секретаря належить вдержування всіх важливих документів забезпечення членів та УНСоюзу і виготовлювання та зберігання протоколів засідань Головного Екзекутивного Комітету та Головного Уряду. Він теж має зберігати протоколи Конвенцій, що їх пишуть секретарі Конвенцій. Як постановляє наш статут, головний секретар має теж проголошувати в офіційному органі УНСоюзу звіти головних урядовців, резолюції, рекомендації та ухвали і завваги, які мають більше значення для УНСоюзу. Не пізніше, як тиждень після закінчення таких нарад ми поміщуємо у „Свободі" та в „Українському Тижневику" всі резолюції, рекомендації та ухвали. Також вістки про засідання Головного Екзекутивного Комітету поміщуємо негайно після засідань у „Свободі" і тоді в черговому числі „Українського Тижневика", редактори якого виготовляють переклади цих вісток, як також резолюцій, рекомендацій, чи ухвал, про які мова вище. На виготовлення точних протоколів на підставі звукозаписів потрібно нам значно більше часу, тому і появляються ці обширні протоколи дуже пізно. Всі протоколи Головного Екзекутивного Комітету та Головного Уряду ми зберігаємо в книгах протоколів і з них також виготовляємо скорочені переклади на англійську мову, що потрібні для забезпеченевих урядів.

Рекордовий Відділ веде точний облік членства УНСоюзу, підсумовуючи його рух і стан кожного місяця. Ці дані ми проголошуємо кожного місяця у „Свободі" з дуже докладними даними та підсумки у короткій формі в „Українському Тижневику". Такий облік членства ми ведемо по Відділах, стейтах і провінціях, по клясах забезпечення та за осягненим віком. Він потрібний нам також для річних звітів, що їх вимагають забезпеченеві уряди, як і для оцінки всіх наших грамот, що її виготовляє до цих звітів наш актуарій.

На підставі веденого в нас обліку членства ми виготовили цілий ряд таблиць про рух і стан членства та включили їх до цього річного звіту. На основі цих таблиць можна провести аналізу нашого забезпеченевого підприємства та оцінку наших успіхів і невдач, а це може допомогти нам плянувати нашу працю на ближчу і дальшу мету, користаючи з минулого досвіду.

Основні дані таблиць руху і стану членства

У звітовому 1984 році секретарі Відділів та організатори приєднали 2,190 нових членів із забезпеченням на загальну суму $9,706,000. У цьому числі нових членів було 667 членів департаменту молоді, 952 члени департаменту дорослих, та 571 грамота акцидентового забезпечення. У порівнянні з попереднім роком, УНСоюз придбав у 1984 році 45 членів більше, а в сумі забезпечення нові члени 1984 року перевищили нових членів попереднього року на $1,638,000. Тут слід відмітити, що у 1984 році було на 187 більше нових грамот акцидентового забезпечення по $5,000, та більше нових грамот термінового забезпечення кляс Т-5 і Т-10 на вищі суми.

Втрати членів у звітовому часі були майже такі самі, як у попередньому році. Було менше суспенз і грошових зворотів, але було більше виплачених грамот кляс Р-20 та Р-65 і померлих членів, що разом дало дуже близькі до себе загальні числа втрат.

Значно зросла у звітовому році пересічна сума забезпечення нових членів, бо вона виносила $4,432, тоді коли рік раніше така пересічна сума нових членві осягнула лише $3,295. Популярними серед нових членів все ще залишилися грамоти кляс Е-20 та Р-20 у дорослих, але серед молоді вийшла на перше місце кляса ТР-65 із одноразовою вкладкою $75,00. Перше місце в сумі забезпечення нових членів здобув стейт Ню Джерзі із $2,291,500 забезпечення, але перше місце в числі членів поміж стейтами далі держить Пенсильвенія із 528 новими членами перед Ню Джерзі із 448 та Ню Йорком із 374.

На кінець грудня 1984 року УНСоюз нараховував 55,530 активних членів із загальною сумою забезпечення $110,922,372. Усіх членів з кінцем звітового року мав УНСоюз 79,744, які мали разом $132,099,721 забезпечення. В числі членів потерпів УНСоюз на чисто втрату 1,952 активні члени та втрату 1,018 в загалі членства, який включає грамоти на виплаченому забезпеченні і на безплатному продовженні забезпечення. Натомість у сумі забезпечення як активних членів, так і загалу членства виказує УНСоюз за звітовий рік приріст. Сума забезпечення всіх членів збільшилася в звітовому році на $3,207,829, а сума всіх забезпечень, включно із додатковим подвійним забезпеченням та забезпеченням платника, на $2,433,659. З 31-им грудня 1984 року всі члени УНСоюзу, включно із додатковими забезпеченнями, були забезпечені на загальну суму $165,120,295.

Таблиці всіх членів по клясах забезпечення дають образ все ще великої переваги серед членства УНСоюзу вивінувальних грамот в департаменті молоді та грамот кляс Р-65, Р-20 і Е-20 в такому порядку їхньої популярности в департаменті дорослих. Стейт Пенсильванія далі очолює таблицю членства по стейтах із 17,875 членами, перед Ню Йорком із 13,914 членами та Ню Джерзі із 11,469 членами.

Дані про нових членів у Канаді виказують певну поправу у 1984 році в порівнянні із попереднім роком. Пересічна сума 265 нових грамот, виданих у 1984 році, осягнула рекордову суму $5,517. Але стан членів у Канаді далі зменшився на 161 члена в групі активних членів та на 88 у загальному числі членів. З кінцем звітового року Канада нараховувала всіх 7,476 членів із загальною сумою забезпечення $18,165,181. Не зважаючи на зменшене число членів, Канада, як і цілий УНСоюз разом, виказує приріст в сумах забезпечення на $373,500 в активному членстві та на $471,671 у всьому членстві.

Числа додаткових грамот у департаменті дорослих дещо зменшилися, натомість числа основних грамот у групі акцидентового забезпечення залишились тотожними. Це вказує на можливість пропонувати всім цим власникам тільки акцидентових грамот нові грамоти життєвого забезпечення.

Смертність членів у звітовому році зросла мінімально і вона, в порівнянні з давнішими роками, є значно менша. Пересічний вік членів УНСоюзу зростає постійно з кожним роком, хоч і невеликими кроками, але це вказує, що ми маємо надто малий прибуток нового членства молодшого віку.

Число членів передплатників „Свободи" меншає із відходом старшого членства, яке читало по-українськи. Але і число передплатників „Українського Тижневика" не зростає, як ми собі бажали б. Тому і треба нам присвятити більше уваги популяризації наших публікацій, бо це наші зв'язкові з громадою, в тому із молодим поколінням, за яким ми шукаємо, та до якого нам треба таки добитися, щоб запевнити нашому УНСоюзові кращу майбутність.

Інші ділянки праці

У звітовому році, як і в попередніх, не мав я багато часу щоб займатися іншими справами, за виїмком союзових, і то по суті зв'язаних з моїми обов'язками в Головній Канцелярії. В наслідок цього мої виїзди в терен мусів я обмежити до найконечніших (курси і деякі збори).

Як і раніше, постачав я у звітовому часі „Свободі" союзові вістки про діяльність Відділів та Округ, а зокрема про смерть секретарів Відділів та інших союзових діячів. Редактори „Українського Тижневика" користали з цих матеріялів, перекладаючи їх самі на англійську мову.

Опікувався я теж у звітовому часі поміщуванням знимок дітей — нових членів УНСоюзу в більшості у „Свободі" та деяких в „Українському Тижневику".

В Корпорації Дому УНСоюзу займаю далі пост віцепрезидента і такий самий пост віцепрезидента в дирекції мешканевого дому „Полус Гук", спонзором якого є УНСоюз.

Користаючи із давніше пороблених зв'язків із американською пресою (журналістами), стараюся пересилати цим своїм давнім приятелям і знайомим матеріяли про Україну та українців в англійській мові, включно із поодинокими примірниками „Українського Тижневика".

З кінцем 1984 року я зрезигнував з посту „комішенера" Реґуляційної Ради міста Джерзі Ситі після майже повних 14 років безкорисної служби цьому містові. Але стараюся задержати пороблені зв'язки в кругах міської управи.

Переведені зміни і пляни змін у нашому забезпеченевому діловодстві

У звітовому році ми продовжували старання одержати затвердження нових форм наших аплікацій та грамот забезпечення, щоб достосуватися до нових законів і вимог „читкости". Саме коротко перед виготовлюванням цього звіту наспіли до нас апробати наших нових форм грамот і ми вже вкоротці впровадимо їх у життя. Вони не різняться ані своїми вкладками, ані зворотними вартостями, тільки величиною та формою друку і значно більше зрозумілою мовою договорів забезпечення.

Сподіємося дістати вже в найближчому місяці апробату нових друків наших аплікацій, що їх ми теж мусіли переробити згідно з новими вимогами забезпеченевих урядів та достосувати до вимог „читкости".

На наше доручення актуарії вже предложили до затвердження забезпеченевим урядам стейтів і провінцій, в яких маємо дозвіл вести наше забезпеченеве підприємство, дві нові грамоти кляс забезпечення „дабл ю" (гол лайф) та Е-65 із одноразовими вкладками. Також працюють тепер наші актуарії над повною ревізією наших теперішніх грамот забезпечення, тобто їхніх вкладок, зворотних вартостей і дивіденд, на основі нових таблиць смертности із 1980 року.

Мавши на увазі великі зміни в індустрії життєвого забезпечення із спробами впровадити оподаткування зростання резерви (як відсотки з ощадностей) на вивінувальних грамотах, стоїми ми з актуаріями перед питанням, які нові кляси ми могли б впровадити, за виїмком різних родів термінового забезпечення із зменшуваною сумою забезпечення, або із постійною сумою забезпечення, але із збільшуваною з віком вкладкою. Тому і наше плянування впровадити нові кляси забезпечення натрапляє на певні сумніви, які кляси будуть можливі і корисні для нашого членства. Акції в напрямі звільнення братських установ від оподаткувань грамот членів, як і самих установ, дають надії, що нас ще може на якийсь час оминути це нове законодавство, яке дуже шкодить індустрії життєвого забезпечення і було б особливо кривдяче для братських установ та їх членів.

Згідно з рішенням Головного Екзекутивного Комітету з 28-го грудня 1984 року, щоб закупити для Головної Канцелярії нові компютори IBM системи 36, ми вже відбули ряд зустрічей та розмов з нашим актуарієм Семом Урдою та фахівцем компюторів і їх програм Ярославом Томоруґом, щоб устійнити докладно, які машини має закупити УНСоюз та які програми для праці тих машин будуть нам потрібні. Сподіємось, що ще перед початком цього засідання підпишемо контракт закупу машин IBM системи 36 та договір із Ярославом Томоруґом про виготовлення для нас потрібних програм. Негайно після підписання контракту про закуп компюторів ми приймемо на працю нового службовика, щоб він орудував ними, коли їх нам доставлять за два місяці, але перед тим запізнався із діловодством Головної Канцелярії та вислухав курсів для орудувачів компюторами і для вивчення програм, що їх він міг би виготовляти, чи тільки у потребі зміняти.

Кінцеві завваги

Український Народний Союз, як і цілий ряд братських забезпеченевих установ, переживає від декількох років кризу, причинами якої можна назвати економічні зміни в ЗСА і Канаді, високі відсотки на грошовому ринку та за ощадності і останньо затіснювання податкової системи на забезпеченеві установи (в тому і братські) та на індивідуальні грамоти забезпечення. Ця криза може бути довшою, або короткотривалою, і ми завжди маємо можливість достосувати своє забезпеченеве підприємство до нових вимог чи обмежень, хоч вони будуть сповільнювати нашу забезпеченеву діяльність.

Але в нашому поселенні із тенденціями відходити від українського громадського життя та від українських установ, і навіть Церков, великої частини задоволених добробутом українців, як теж збайдужілої до українських установ і Церков молоді, ми маємо перед собою значно більшу кризу, якій ми повинні б, чи навіть мусіли б, зарадити, коли хочемо запевнити нашим Церквам та українським установам існування, діяльність та виконання наложеної на них місії. Тому власне тепер ще не пізно вдарити в дзвін тривоги і взятися запопадливо до виправлення цього загрозливого для нашого народу стану; постаратися змобілізувати наших громадян і всі наші сили тепер, в обличчі скріплених атак на наш народ в Україні та на поселеннях.

Акція рятування загублених потенційних членів наших парафій, громад та організацій вимагає матеріяльних ресурсів, що їх вже мають численні наші установи, в тому братські союзи і кредитівки у першу чергу. Тому УНСоюз, як один із найбагатших надвишкою резерви та найсильніший сіткою Відділів у ЗСА і Канаді, повинен започаткувати таку акцію, яка досягнула б нашими публікаціями і фільмами та освідомила б цю велику частину наших загублених громадян українського роду, що їх місце разом з нами та що їхнє краще майбутнє зв'язане із дальшим ростом і розвитком наших Церков, братських союзів, кредитівок та інших наших установ. Гаряче рекомендую по цій лінії повести наші наради Головного Уряду та винести рішення, які могли б попровадити нас до нових вершин, здержуючи цю кризу і занепад у нашому українському поселенні в ЗСА і Канаді.

Пам'ятаймо, що на нас звернені очі нашої громади та нашого поневоленого українського народу, який розраховує на нашу допомогу в його боротьбі за визволення.

Округа Нової Англії відзначила 60-ліття СУА

З розпорядження Централі СУА у Ню Йорку всі клітини та Відділи мають відзначити 60-ліття Союзу Українок Америки у цьому ювілейному році. Виконуючи цю директиву, голова Округи Н.А. Евстахія Матвієнко скликала нараду всіх відділів, на якій рішено відзначити цей ювілей разом, влаштовуючи відповідне прийняття у Ню Гейвені, де членами управи є майже всі місцеві союзянки.

Ця зустріч-імпреза відбулася в неділю, 17-го листопада ц. р. у місцевому ресторані, де з'їхалося поважне число союзянок із сімох відділів Округи Нової Англії, не враховуючи їх родин та запрошених гостей і інших організацій.

До цього часу треба було відбути кілька нарад, щоб належно провести цю зустріч. Обов'язок піднайдення ресторану, замовлення обіду і з ним зв'язаного меню, спочивали на активній голові 66-го Відділу Ірені Гладкій, що рівночасно є містоголовою Округи. Випрацьованням програми та її проведенням зайнялися Христя Добчанська-Мельник, а повідомленнями — мгр Дизя Брочинська, обидві — членки 108-го Відділу, Господарська частина — розставлення і декорація столів, належала Ірені Гриневич. Оля Нагорська, як організаційна референтка, мала подбати про розпродаж квитків, а М. Гуненко, як відділ преси, мала згодом зреферувати перебіг цілої імпрези до „Нашого Життя"; скарбник Марта Рудик, займалася фінансовою ділянкою.

Сидять за головним столом (зліва): Е. Матвієнко, голова Округи, Н.А., О. Кіршак - делеґатка з Централі СУА, о. Р. Ґолемба, мгр Д. Брочинська.

Стоять (зліва): Е. Матвієнко, М. Рудик, Х. Мельник, О. Кіршак, М. Гуненко, о. Р. Ґолемба, мгр Дизя Брочинська.

Зустріч почалася точно о год. 1:30, відкрила її Х. Добчанська-Мельник, яка попросила о. Романа Ґолембу, пароха церкви Арх. Михаїла в Ню Гейвені, провести молитву. Голова Округи Е. Матвієнко коротким словом привітала зібрану громаду. „Зустріч наша має на меті, - сказала вона, - переглянути працю нашої організації за минуле та намітити пляни на майбутнє. Півстоліття тому наші бабуні й матусі знали у Галичині німецьких три „К": ,кіндер', ,кюхе', ,кірхе', це по-нашому — діти, кухня, церква. Сьогодні жінка стоїть поруч чоловіка на всіх ділянках соціяльного, економічного та культурного життя, а одночасно також змагається за відповідну позицію на політичній арені. Де ми стоїм тепер у змаганні за нашу рівноправність, чи рівновартність? СУА концентрує свою діяльність на 1) виплекання здорової молодої генерації; 2) правильне виховання нашого доросту; 3) допомогу нашим рідним на поселеннях; 4) пропаґанду доброго українського імени серед інших жінок на міжнародній арені, а найголовніше, СУА концентрує свою роботу на об'єднання всього жіноцтва на всіх континентах для одної великої мети, якою має стати безперебійна допомога нашому поневоленому народові у відновленні християнської України. Хай ця наша зустріч напередодні Тисячоліття Хрищення України стане свіжим, енергійним, шляхетним підйомом до дальшої праці, у здійснюванні наших істотних ідеалів: дружби, рівности, взаїмної пошани обох статей, щоб у нашій вже остаточно об'єднаній громаді процвітали мир, любов, із веління нашого та волі і благословення Всевищого".

Слідував по цьому привітанні смачний полуденок, під час якого Х. Добчанська-Мельник представила гостей за столом та деяких заслужених союзянок на залі. Музикальне тріо, що мало виступити на зустрічі через зливу попереднього дня не могло прибути, тому розвагову частину заступлено інформаціями про актуальні справи як відзначення річниці смерти Лотоцької, збірка фондів на купно домівки та удержання музею, стипендійна справа тощо.

Головним промовцем на зустрічі була Олександра Кіршак - скарбник Централі СУА, проєктодавець й основник Стипендійного Фонду. Вона зробила короткий огляд праці СУА від його оснування в 1925 році по сьогодні. Із звичайної жіночої організації, що її завданням було допомагати нашим рідним в краю в Першій світовій війні, а відтак по Другій, ця жіноча організація стоминевими кроками довершила подиву гідного розвою. Вона згуртувала в собі ввесь найкращий актив свідомого жіноцтва, що спрямовує свої зусилля не тільки на суспільно-допомогову ділянку праці, але найперше, на культуру, через основання Музею, що має стати дзеркалом духової творчости нашого народу. Поруч цього на першому місці стоїть стипендійна акція, в якій Централя не тільки реалізує допомогу нашій студіюючій молоді, а вишукує добродіїв серед громадянства, й в першу чергу спрямовується допомогу молоді, яка не всилі через убогість батьків здобути вищу освіту. СУА сьогодні росте, міцніє і діє повною парою.

Після доповіді, що її нагороджено рясними оплесками, відспівано, на заклик голови, многоліття для СУА, а о. Ґолемба провів благодарення. Ще довго союзянки ґуторили поміж собою, обмінюючись думками.

М.Б.

Знайомлять американців з Україною

Українське село Апопка, Фльорида. — Ввечері 18-го листопада ц. р. відбувся у будинку середньої школи Апопки великий фестиваль, з ініціятиви і зарядом директорки вечірніх шкіл д-р Марії Блейсі. На цей фестиваль були запрошені і взяли участь всі школи та все зорганізоване громадянство Апопки, включно з нашою громадою, яка показала українське народне мистецтво вишивки, писанки, деревові різьбу, фільм про писання писанок. Анна Кравчук виставила два свої малюнки — „Тарас Шевченко з кобзою" і „Вишивана ваза з рожами в ній". Степан Ковальчук виставив десять своїх образів.

Глядачі від американського й українського середовища мали нагоду запізнатися з тематикою, композицією та ідеями творів малярів, які покривають доволі широкий діяпазон їх особистих мистецьких зацікавлень. Їхні картини—це українські історичні церкви, пам'ятники, крайовиди. Ось вони: „Пам'ятник вічної слави на могилі Невідомого воїна" в Києві, „Києво-Печерська Лавра", „Пам'ятник гет. Богдана Хмельницького і собор св. Софії", „Пам'ятник князю Володимирові в Києві", „Ботанічний сад з видом Києва", „Досяг народного господарства в Україні", „Пам'ятник Т. Шевченкові в Каневі", „Чигирин Суботівського шляху", „Межиріччя біля Острога.Комин з колишньої військової пекарні з часів князів Островських", „Бойківська церква XIУ століття", „Берег Аральського моря", „Хата під солом'яною стріхою". Виставка С. Ковальчука була розміщена у двох окремих місцях—одна при українській, а друга при виставці „Апопка Клюб Арт", де він є членом. Над обома його виставками висіли таблиці з намальованими українським і американським прапорами з написом по-англійськи „Українські історичні краєвиди та архітектура". Слід ще згадати, що у минулому році на мистецькій виставці Студії мистецтва в Апопці Ковальчукові дали нагороду „Похвального мистецтва".

Цю виставку підготовили і доповнювали члени 380-го Відділу УНСоюзу Василь Фіцик, Василь й Анна Кравчуки, Степан і Сара Ковальчуки. Глядачів на виставці було коло 1500 осіб.

Василь Фіцик

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

В глибокому смутку повідомляємо, що в неділю, 5-го січня 1986 р. по короткій і тяжкій недузі відійшов у Вічність наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

бл. п.

ВАСИЛЬ КУЗИК

нар. 21-го лютого 1895 р. в Новому Селі, пов. Любачів, учасник Визвольних Змагань — хорунжий Київських Січових Стрільців.

ПАНАХИДА у вівторок, 7-го січня 1986 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин при 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН в середу, 8-го січня 1986 р., о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтар Голівуд в Юніон, Н. Дж.

Горем прибиті:

доньке — ОЛЕКСАНДРА СТЕБЕЛЬСЬКА з мужем МИРОНОМ
внучка — ЗІРКА КОС з мужем ОРЕСТОМ
сестра — ПАРАСКЕВІЯ з родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у Вічність 15-го червня 1985 р. наш Найдорожчий і Незабутній МУЖ І БАТЬКО

бл. п. доктор ветеринарії

РОМАН САС-ПОГОРЕЦЬКИЙ

Сердечно дякуємо Високопреподобному отцеві Михайлові Кучмякові, ігуменові чину Найсвятішого Ізбавителя і парохові церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Ню Джерзі, за відправлення Панахиди і похорону.

Щиро дякуємо Родині і Приятелям за участь у похоронних відправах.

Рівнож щиро дякуємо за Заупокійні Служби Божі, за квіти на могилу та за датки на добродійні цілі:

На ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ:

п-во Ю. і Д. Долинські, п-ні З. Кульчицька, п-во Р. і Х. Литвини, п-ні І. Трешньовська, п-ні Л. Трешньовська, п-во М. і І. Чировські.

На ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:

75 дол. — п-во М. і Л. Ґіфлер,
35 дол. — п-ні Н. і п-ні А. Погорецькі.

На УКРАЇНСЬКУ ЕНЦИКЛОПЕДІЮ в Сарселі:

по 50 дол. — п-во П. і С. Бабії, п-во Ю. і Ф. Чорнії;
по 25 дол. — п-во Т. і І. Грицаї, п-ні В. Карапетіян, п-ні Н. і п-ні А. Погорецькі;
по 12 дол. — п-во С. і Е. [illegible];
по 10 дол. — п-ні Стецура, п-во І. і М. Кедрин;
по 7 дол. — п-ні О. Дядинюк;
по 6 дол. — п-ні П. Данчук, п-ні М. Решітник;
по 5 дол. — п. А. Кедринський, п-ні І. Крамарчук, п-ні І. Колодій, п-ні Л. Мосевич, п-ні Г. Назар, п-ні М. Савчак, п-во Ю. і І. Тамарські.

На УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКІ ЦЕРКВУ в Люрді:

150 дол. — п-ні І. і п-ні Л. Трешневські;
35 дол. — Товариші з праці.

КВІТИ на МОГИЛУ:

п-во Ю. і Д. Долинські, п-во Т. і І. Грицаї, п-во Я. і Т. Лисинецькі, п-ні Н. і п-ні А. Погорецькі.

Дружина — МАРІЯ
Дочка — ЛАРИСА ДОЛИНСЬКА з мужем АДРІЯНОМ

Ансамбль Бандуристів „Гомін"

ділимося сумною вісткою, що дня 24-го грудня 1985 року, несподівано відійшов у Вічність на 55-му році життя наш ДРУГ-БАНДУРИСТ

бл. п.

Богдан Левицький

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 27-го грудня 1985 р. з української католицької церкви в Перт Амбой, Н. Дж. на український православний цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Щиро-сердечні співчуття складає Дружині Олі і Дітям —

Ансамбль Бандуристів „Гомін"

Ділимося болючою вісткою, що 2-го січня 1986 р. в Медісон, Віск. відійшла у Вічність з волі Всевишнього

сл. п.

Олександра Нагірняк

Покійна народилася 17-го березня 1899 р. в м. Кіцмані на Буковині, студіювала на філософічному факультеті Чернівецького Університету, де пізнала і згодом одружилася з о. І. Нагірняком. Працювала учителькою народніх шкіл на Буковині. Під кінець війни емігрувала до Німеччини, а звідти до ЗСА, де перебувала довгі роки у Чикаґо. Покійна паніматка була членом Сестрицтва при церкві св. Володимира в Чикаґо, УНСоюзу та інших організацій.

НАГРОБНА ПАНАХИДА відбудеться в понеділок, 6-го січня 1986 року, о год. 2-ій по пол. на цвинтарі Церкви-Пам'ятника св. апост. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

син — ВАСИЛЬ НАГІРНЯК з дружиною ДАНОЮ та дітьми — ЛАРИССОЮ, ТАРАСОМ І НАДЕЮ

З діяльности НТШ у Канаді

НТШ у Канаді організує постійні наукові конференції—шевченківські весною та осінні в останніх місяцях року.

Цьогорічна осіння конференція відбулася спільно із Товариством Українських **Інженерів у Канаді, у Торонто, в Інституті св. Володимира,** 17-го листопада 1985 **року.**

Конференцію відкрив мгр Василь Верига, згадавши наші втрати—відхід у вічність голови НТШ у Европі і головного редактора Енциклопедії Українознавства, проф. д-ра Володимира Кубійовича, та колишнього секретаря Управи НТШ у Канаді, інж. Леоніди Вертипорох.

Мгр В. Верига покликав провести програму Конференції д-ра інж. Володимира Мацькова, який прочитав порядок програми і по черзі представив доповідачів та теми їхніх доповідей.

Автором першої доповіді „До 40-річчя смерти о. Августина Волошина, президента Української Карпатської Держави"—був відомий діяч Срібної Землі д-р Степан Росоха, що познайомив присутніх із довговіковою історією Закарпаття, його національним розвитком, що в 1938 році увінчався самостійністю і державністю. На тлі історичного розвитку д-р С. Росоха вирізьбив ясну постать о. Августина Волошина, президента Української Карпатської Держави.

В другій доповіді „Непофальшований Франко" д-р Богдан Стебельський поділився з присутніми своїми дослідами над світоглядом Івана Франка, поета і мислителя. В наших часах відбувається намагання в окупованій Україні, всупереч текстів творів поета і виключно на підставі коментарів фальсифікаторів його світогляду зобразити Франка, подібно як і Шевченка та Лесю Українку, не лише предтечею, ідейним інспіратором сучасного „соціялізму" в СССР, але й його ідейної основи—матеріялізму та атеїзму. Доповідач на підставі творчости поета відкинув необосновані фальшування світогляду поета в совєтській критичній літературі.

Третю і останню доповідь виголосив при допомозі прозірок інж. Олекса Соханівський. Доповідь мала назву—„Біомедична інженерія". Тема з ділянки медичної технології дала ілюстрацію примінення технічних досягнень у медицині, а зокрема у виготовленні штучних частин тіла, від рук і ніг починаючи, аж до серця, найважливішого органу людини, включно. Сьогодні роля технології в медицині велика і перспективи щораз більші. Людина, навіть у поважному каліцтві, дякуючи біомедичній інженерії, стає все частіше незалежною від інших людей і здібною до праці.

Доповідь викликала велике зацікавлення у слухачів.

Співпраця НТШ і Товариства Українських Інженерів виявилася корисною не лише для Товариства, але й для слухачів, що мали різнорідну програму і прибули на конференцію численніше ніж звичайно.

Конференцію закрив д-р інж. В. Мацьків, подякувавши доповідачам і слухачам за участь у Конференції.

НТШ в Канаді

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА різниці в поглядах між президентом Сирії Гафезом ель-Ассадом і королем Йорданії Гуссейном останній повернувся до Амману дуже задоволений. Сирія, як відомо, є близьким альянтом СССР на Близькому Сході, король Йорданії радше займає прозахідню позицію; Ассад підтримує Іран у війні з Іраком, тоді коли Гуссейн дає пряму допомогу іракському урядові; король Гуссейн намагається відбути мирові переговори і підписати договір приязні з Ізраїлем, тоді коли становище Сирії залишається принципово ворожим до Ізраїля і його приятелів. А все ж таки, як заявив міністер інформації в йорданському уряді Мохаммед ель-Катіб, король дуже задоволений відбутою поїздкою і розмовами в Дамаску. Політичні спостерігачі намагаються тепер розгадати, що було причиною відновленої „дружби" між ворогуючими політиками.

КОРАЗОН С. АКІНО, кандидат на президента від опозиційних партій у Філіппінах, заявила, що вона погодиться на участь комуністів в коаліційному уряді, якщо вони виречуться революційних дій і підготови до громадянської війни. Очевидно, теперішній президент Фердінанд Маркос, використавши заяву К. Акіно, повів проти неї сильну пропагандивну кампанію, залучивши до цього усі засоби масової інформації, на які він має вплив.

АССОШІЄЙТЕД ПРЕСС, покликаючись на цитату лідера Палестинської Визвольної Організації Ясіра Арафата інформує, що він називає президента Роналда Регена „роботом і папугою", який, мовляв, „не має жадної логіки і принципів". „Не може бути жадного порівняння між Р. Регеном і попереднім президентом ЗСА Джиммі Картером, який був правдивим християнином і з цих позицій він підходив до розв'язки усіх справ і проблем", — заявив Я. Арафат кувайтській пресовій агенції в Тунізії.

РЕЧНИКИ МІНІСТЕРСТВА оборони Китаю повідомили, що на збросння китайської армії надійшли останні із замовлених у ЗСА 24 гелікоптерів „Сікорскі". Контракт на суму понад 150 мільйонів дол. був підписаний в 1984 році. Гелікоптери даного типу американська морська піхота використовувала на Ґренаді в 1983 році.

АМЕРИКАНСЬКА ЛЕТУНСЬКА лінія Контінентал проголосила, що в часі від 7-го січня до 5-го березня вона зменшує ціни на лети на терені ЗСА до 99 дол. один лет через цілу країну, а для осіб віком понад 65 років цей лет буде ще зменшений до 65 дол. Однак низькі ціни на лети є зв'язані з різними передумовами.

60-ліття парафії Архистр. Михаїла в Міннеаполісі

Православні українці „Твін Сіті" — Міннеаполісу і Ст. Полу, Мінн., — урочисто відзначили 60-ліття існування однієї з своїх найстарших парафій-парафії Архистратига Михаїла. Взяв участь у цій надзвичайній події і Блаженніший Митрополит Мстислав, який, не зважаючи на свої літа, щоб, як сказав, пригадати собі і добрим людям, як то 38 років тому, переїжджаючи з Европи, через Ню Йорк, до Вінніпегу в Канаді, на залізничній стації в Ст. Пол його перестріли о. А. Кість і покійний проф. Грановський та запросили переночувати в Міннеаполісі. От тоді Владика і відвідав нашу церкву в Міннеаполісі вперше, помолився в ній, а пізніше майже доранку господарі робили з Владикою „інтерв'ю", розпитуючи, що там у старому краю, цікавилися, чи буде ще одна війна, на цей раз з росіянами, питали Владику, чи є в Европі серед утікачів з України священики, бо мовляв, у нас в Америці і Канаді їх дуже обмаль.

На цей раз, зустріли Владику на летовищі настоятелі місцевих парафій, отці М. Метулинський, М. Кудановнч, і С. Репа та голова Парафіяльної Управи парафії св. Михаїла В. Station Станиславів і його заступник І. Каркоць. У суботу, 26-го листопада, Митрополит відвідав парафіяльну школу, яка нараховує на сьогодні майже півсотки учнів. При цій нагоді ми побачили, що наш Митрополит ще й добрий педагог. Під час короткої гутірки з дітьми Владика нав'язав з ними сердечний контакт. Наступного дня, у неділю, до Св. Причастя приступили і кілька школярів і на здивування їх та їхніх батьків, Владика назвав дітей їхнім іменем. Відвідини школи закінчено спільним полуденком Владики з дітьми і учителями.

Опісля Владика відвідав недалекий притулок для старших віком людей, в якому ось уже кілька років перебуває колишній довголітній настоятель церкви св. Михаїла о. митроф. прот. Андрій Кість, побратим Владики Мстислава з війська Української Народної Республіки. Зустріч колишніх вояків, що пізніше замінили шаблю на хрест, була надзвичайно зворушливою.

Під час свого побуту в Мінеаполісі, Владика зустрівся з головою Комітету нашої Церкви в ЗСА для відзначення 1000-ліття хрищення України д-ром. А. Лисом, який поінформував Митрополита про підготовку для відзначення цієї річниці в 1988 році.

Того ж дня обідом гостили Владику і супроводжаючого його в подорожі студента Семінарії „Св. Софії" Юрія Гільтайчука, голова Парафіяльної управи В. Станиславів та його дружина. Студент Ю. Гільтайчук закінчує в цьому році теологічні студії в нашій Духовній Семінарії.

Владика висловив сподівання, що недавно хіротонізований наш наймолодший єпископ Владика Антоній, якого Митрополит обтяжив обов'язком інспектора нашої Семінарії, у значній мірі спричиниться до мобілізації кандидатів до студій теологічних наук у Св. Софійській Семінарії. Владика звернув серйозну увагу на фінансові проблеми церкви, на поважне заборгування на загальні потреби нашої Церкви деяких парафій, в яких і священики виявляють відсутність належного розуміння своїх зобов'язань відносно всієї Церкви. Владика Митрополит перерахував невідкличні потреби як, для прикладу, конечність побудови нового будинку для Консисторії й існуючих при ній центральних церковних установ, а це тому, що будівельна інспекція заборонила дальше користування будинком, де містилася майже 35 років Консисторія. Заборонила передусім з огляду на вік будови (понад 300 років). Сьогоднішній стан будинку вимагає кардинального внутрішнього ремонту, на що можна буде одержати і державну допомогу, бо будинок належить до історичних пам'яток. В ньому часто перебував Джордж Вашінгтон.

Окрему частину свого слова Владика присвятив недалекій вже річниці 1000-ліття Хрищення України. Владика підкреслив, що дотепер наша Церква більшу увагу віддавала виданню творів, пов'язаних тематично з історією нашої Церкви і Тисячоліття. Владика вважає проєкт, що вийшов із кіл українського православного жіноцтва в кількох країнах нашого поселення в світі — поставлення пам'ятника Великій Княгині Ользі - добрим. Він всеціло підтримує цей задум і вже започаткував приготовання кількох проєктів майбутнього пам'ятника, який має бути поставлений перед Церквою-Пам'ятником в Осередку нашої Церкви в С. Бавнд Бруку.

Крім згаданих вище справ, Владика згадав ще про чимало інших проблем в житті нашої Церкви, а до того не тільки в ЗСА, але і в усіх країнах вільного світу, скрізь там, де з Божого Допусту знайшлася побожна українська людина.

Своє слово Блажен. Митрополит закінчив такою заувагою: „Нашу працю й офірність добачили не лише наші іншомовні сусіди, але й державні чинники в країнах нашого поселення. Сума наших досягнинеь на релігійному відтинку нашого життя, як та їдка сіль, муляє очі людоненависницькій червоній Москві та її можновладцям. Знаймо і не забуваймо, що Москва й її посіпаки та аґенти без перерви роблять усе доступне, щоб стримати наш розгін до кращого майбутнього, щоб внести заколот у наше громадське життя, щоб, нарешті, допомогти тим слабодухам серед нас, які живуть в догоду лише і тільки собі та дбають про своє фізичне животіння." Рясними оплесками вставши з місць нагородили Владику присутні за його майже годину триваюче слово до них.

Заля ожила, коли на сцену вийшла дітвора парафіяльної школи українзнавства. Вивела їх Оксана Біла-Левицька, як видко з усього, улюблена ними їхня учителька. Вони співали, деклямували, та так усердно і мило, що у бабунь і мамунь із очей слозиньки збігали.

Майже професійним був виступ танцювального гуртка при школі св. Михаїла. Всі танцювальні секрети, присяди, підскоки, цокання каблучками - були знані не тільки гуртковим юначкам і юнакам, але і тим 8-ми і 10-літнім танцюристам, які в „поті чола" розпочали вже свою артистичну кар'єру.

Концертову частину бенкету закінчено сольоспівом Зої Семенець, якій акомпаньював Олег Левицький. Змістовне кінцеве слово, з нагоди ювілею 60-ліття парафії виголосила Тамара Каркоць. Керівництво всією програмою спочивало в руках Ольги Амброзяк.

Не минув уваги учасника цієї цінної в житті всієї нашої Церкви події факт, що багата своїм змістом програма урочистості була спланована і виконана переважно жіноцтвом та усердними сестрицями з під стягу Св. Княгині Ольги. Треба вірити, що і в акції за поставлення пам'ятника Княгині Ользі, сестрицтво св. Ольги при церкві св. Михаїла в Міннеаполісі буде прикладом для інших парафіяльних сестрицтв Української Православної Церкви у вільному світі.

Тамара Я.

Радісна подія

І ще на одно Різдво Христове далеко від рідних земель Зборівщини будемо спільно і радісно засідати до традиційно-спільної Різдвяної Свят-Вечері, вітатимемо взаємно спільною і радісною колядкою „Бог предвічний народився". Але цьогорічний наш спільний Свят-Вечір буде особливо радісним, бо радісною вісткою будемо втішатися—після довгих років старань зборівської громади у вільному світі і заходів ми здійснили давній задум—ми, зборівська численна громада в країнах поселення в Канаді, Америці, в Европі, Австралії, радіємо появою нашої пропам'ятної книги, нашого збірника про рідну землю, нашу вужчу батьківщину Зборівщину.

Наша книга видрукована, тепер знаходиться у переплетні і опиниться в руках учасників з'їзду-зустрічі зборівщан і гостей у травні 1986 року. Назва нашої книги „Наш рідний край" над берегами Серету, Стрипи і Золотої Липи—Зборівщина".

Об'єм нашої книги великий—1056 сторінок. Була думка видати її в двох томах по 500 сторінок, але ми вирішили, що таки краще одна солідна змістовна книга. А зміст багатий. Головна тема—історія Зборова з великою перемогою у серпні 1649 року—це бій Козацької армії гетьмана Богдана Хмельницького проти польської королівської армії. З цією історичною подією пов'язана теж подія, яка відбулася на козацькій могилі під Зборовом 280 років пізніше—це великий всенародній здвиг, свято в серпні 1929 року при участі понад 10,000 народу. І про це свято є в нашій книзі ширші описи і фотосвітлина, яку зберіг учасник всенародного свята Богдан Гошовський.

І саме з початком 1929 року наш відомий історик Іван Крип'якевич написав і видав у Львові книжку „Коротка історія Зборова" до половини XIX століття.

В цій книзі він звернувся до української громади Зборова і Зборівщини з закликом збирати матеріяли з новішої історії Зборівщини, „щоб минувшина не пропала безслідно". На оцей заклик історика громадяни Зборівщини почали видавати місячну газету „Зборівські Вісті" і вже тоді в ній поміщували матеріяли для збірника Зборівщина. Та в вересні 1939 року почалася Друга світова війна, що спричинила масовий „ісход"—масову еміґрацію українців Зборівщини на Захід, щоб не попасти під московсько-совєтську окупацію.

І так до численної зборівської еміґрації зборівщан до Канади і Америки ще перед Першою світовою війною долучилася еміґрація по Другій світовій війні. І щойно на еміґрації по довгих роках пощастило нам здійснити давній задум, підкинений істориком Іваном Крип'якевичем—зібрати матеріяли і видати друком оцю нашу велику і змістовну книгу.

Її зміст не тільки науковий і мемуарний, але й літературний, і читач матиме змогу читати ці частини, статті і твори, які йому до вподоби. Включно з оповіданнями й нарисами бл. п. Лесі Лисак-Praнюк Тованюк, із споминами і віршами бл. п. Романа Завадовича та з поемою „Одою до пісні" бл. п. Романа Купчинського.

Трудноші при праці над книгою були не малі, але їх щасливо переборено. Наша книга—це не тільки „реґіональний збірник", але й загальноукраїнське видання, бо в ній мова про загальноукраїнську, та й світову в свій час подію—про великий бій під Зборовом, про який писала тодішня світова преса. Десятки років минуло, відколи ми залишили рідний край, залишили у всій красі і принаді. А вияв наших почувань пошани й любови до землі наших батьків і прабатьків та до історії рідної землі, що була зрошена козацькою кров'ю і борців-воїнів Української Повстанської Армії—це оця наша книга про нашу незабутню вужчу батьківщину—предківщину Зборівщину над берегами Серету, Стрипи і Золотої Липи.

Володимир Локоть

Святвечірні...

(Закінчення зі стор. 2)

ніч господарі залишаються в хаті, берегти господарство від нечистої сили аж до співу півнів.

А тепер про різдвяні страви на Свят-Вечір: кутя, узвар, капусняк з пшоном, горох, борщ з грибами, риба смажена, риба холоджена, вареники з овочами, млинці до борщу, каша, пироги з капустою, біб, голубці, картопля з часником, ячмінна каша, сливки з квасолею, пшоняна каша і варена кукурудза.

Головні страви — це кутя і узвар, всі інші могли бути різні, залежно від прийнятого звичаю.

ВЕЧЕРНИЦІ „ДУМКИ"

Ню Йорк. — В суботу, 25-го січня ц.р., о год. 9-ій вечора, в приміщенні академії св. Юра при 6-ій вулиці між Другою і Третьою авеню, український хор „Думка" та Український Спортовий Клюб в Ню Йорку влаштовують вечерниці. Грає **до танців оркестра „Іскра"**, вступ 15 дол. від особи, стрій вечірній, виступ хору і несподіванки. Столики і квитки треба замовляти у членів хору „Думка' і УСК-у.

В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ агентства Ассошіейтед Пресс 85-річна Руф Боннер, яка проживає з внуками в ЗСА, сказала, що боїться за долю своєї дочки Єлени Боннер, коли вона повернеться до СССР і хоче поїхати туди разом з нею. Пояснюючи причину свого страху за долю дочки в Совєтському Союзі, Р. Боннер сказала, що „її (Єлену) може переїхати авто, її можуть вбити і ніхто на протязі багатьох років навіть не дізнається про це".

У СТЕЙТІ НЮ ДЖЕРЗІ зменшилася кількість випадків смерти на автострадах, причиною яких був алькоголь на 43 відсотки в роках 1981 до 1984. Причиною того зменшення смертности є вища границя віку для молоді, якій дозволено пити, гострі кари для п'яних водіїв авт та вживання поясів безпеки.

НА ЛЕТОВИЩІ КЕННЕДІ в Ню Йорку згоріла більше як тонна поштових посилок, які прийшли з Лос Анджелесу, коли з невідомих причин загорілася скриня із 2,500 фунтами поштових посилок першої кляси. Пожежники загасили вогонь, але більшість листів і посилок є спалені або знищені водою.

В ЧИКАГО ПОМЕР широко відомий ентузіяст спорту, а зокрема бейзболу Билл Век, якій свого часу був власником різних бейзболових дружин і цікавим інноватором. Б. Век помер на серцеву атаку на 71-му році життя.

Бандуристи...

(Закінчення зі стор. 1)

під кличем „Українська народна музика" літом 1986 року на терені ЗСА. Курс тим цікавий, що він не буде обмежуватися тільки до науки гри на бандурі, але також інших менш популярних українських музичних інструментів, як цимбали, сопілка, ліра, дуда як і двох типів бандури. У рамках курсу будуть також заступлені теоретичні предмети — українська мова та історія, кобзарство і кляса народного співу.

Як з гордістю інформує В. Мороз, цей курс буде унікальним не лише із-за широкої та багатої програми але і тому що організаторами курсу і інструкторами його будуть всеціло молоді люди. Це вперше, підкреслює він, курс задуманий, організований і переведений буде молоддю для молоді.

Це зацікавлення і захоплення теперішньої молоді вважають наші гості, самі молоді ентузіясти української музики, а особливо бандури, найбільш позитивним явищем, тим більше, що воно зростає на силі.

Зворотним моментом в тому напрямі вважають вони концерт молодих бандуристів в Торонто у 1983 році в часі ІУ Світового Конгресу Вільних Українців, на який спонтанно з'їхалися молоді українські бандуристи з усіх сторін ЗСА і Канади в числі понад 100 осіб. Подібні концерти відбулися минулого року у різдвяному часі в Ню Йорку та у Філядельфії і кожний раз ці концерти мали великий успіх не лише з музичної точки бачення, але також як товариська зустріч молоді. Слухаючи розповіді В. Мороза, мимоволі насувається питання як це сталося, що ця любов до української народної музики, а особливо до бандури захопила і його. Він радо вияснює нам що на нього великий вплив мала дружба з Юліяном Китастим. Від нього він навчився цінити гру на бандурі, за його спонукою поїхав на кобзарський табір в Дітройті, який вже всеціло втягнув В. Мороза у групу молодих бандуристів.

Тепер праця у Товаристві Українських Бандуристів — це нерозривна частина його життя, якій він віддається з цілою молодечою енергією та захопленням. Хоча головою організації є д-р Віктор Китастий, В. Мороз, як секретар, і адміністратор, виконує львину частину праці і підготовляє пляни на майбутнє. Йому допомагає як заступник голови Л. Чорна, яка інформує, що саме ще перед Різдвом Христовим буде в продажу, виготовлена на стрічці друга частина минулорічного концерту бандуристів в Ню Йорку, на якій є ряд колядок та інших пісень.

Бажаємо нашим молодим гостям багато успіхів у їхній дпраці та їхніх задумах і надіємося, що їх піддержить всеціло старше громадянство не лише добрим словом, але й матеріяльно в 1986 році, коли Товариство Українських Бандуристів плянує перевести збірку фондів призначену в першу чергу на стипендії для тих, які бажають професійно займатися українською народною музикою, а зокрема грою на бандурі.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 12-го СІЧНЯ 1986 р.

Честер, Па. Вибір делегата і його заступника на 31-шу Конвенцію УНС 352 Відд., о год. 12-ій дня в Укр. Кат. Клюбі, 2nd and Thurlen вул. Після вибору делегата відбудуться річні збори Відділу. Проситься членство до численної участи. — Д-р М. Кий, гол., Я. Щербак, секр.